

ANUL IV
Nr. 28-29-30
octombrie—decembrie
1975
(serie nouă)

REVISTA

NOASTRĂ

În numărul viitor :

- DIALOG LITERAR
- MIHAIL STERIADE,
FIU DE ONOARE
AL SOVEȚEI

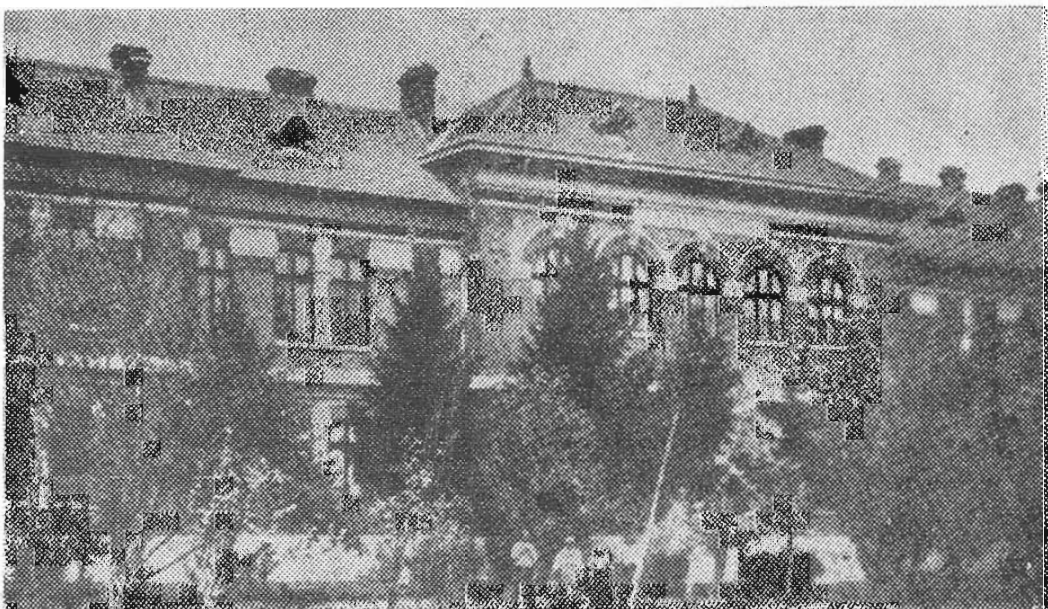
În acest număr :

Acad.
Șerban Cioculescu:
„MANUSCRISELE
LUI EMINESCU
SÎNT
REZULTATUL
UNEI MUNCİ
ARTISTICE
CRÎNGENE”

REVISTA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

BIBLIOTECA
LICEULUI „UNIREA”
FOCȘANI

Acad. ȘERBAN CIOCULESCU:

„MANUSCRISELE LUI EMINESCU SÎNT REZULTATUL UNEI MUNCİ ARTISTICE CRÎNCENE”

*La 11 iunie 1975, a avut loc, la Liceul „Unirea”
premierea filmului „Colecția acad. Șerban Ciocules-
cu”, în prezența cunoscutului cărturar. După cu-
vîntul de salut rostit de tovarășul profesor Neculai
Chifan, directorul școlii, oaspetele a vorbit despre
valorificarea manuscriselor eminesciene.*

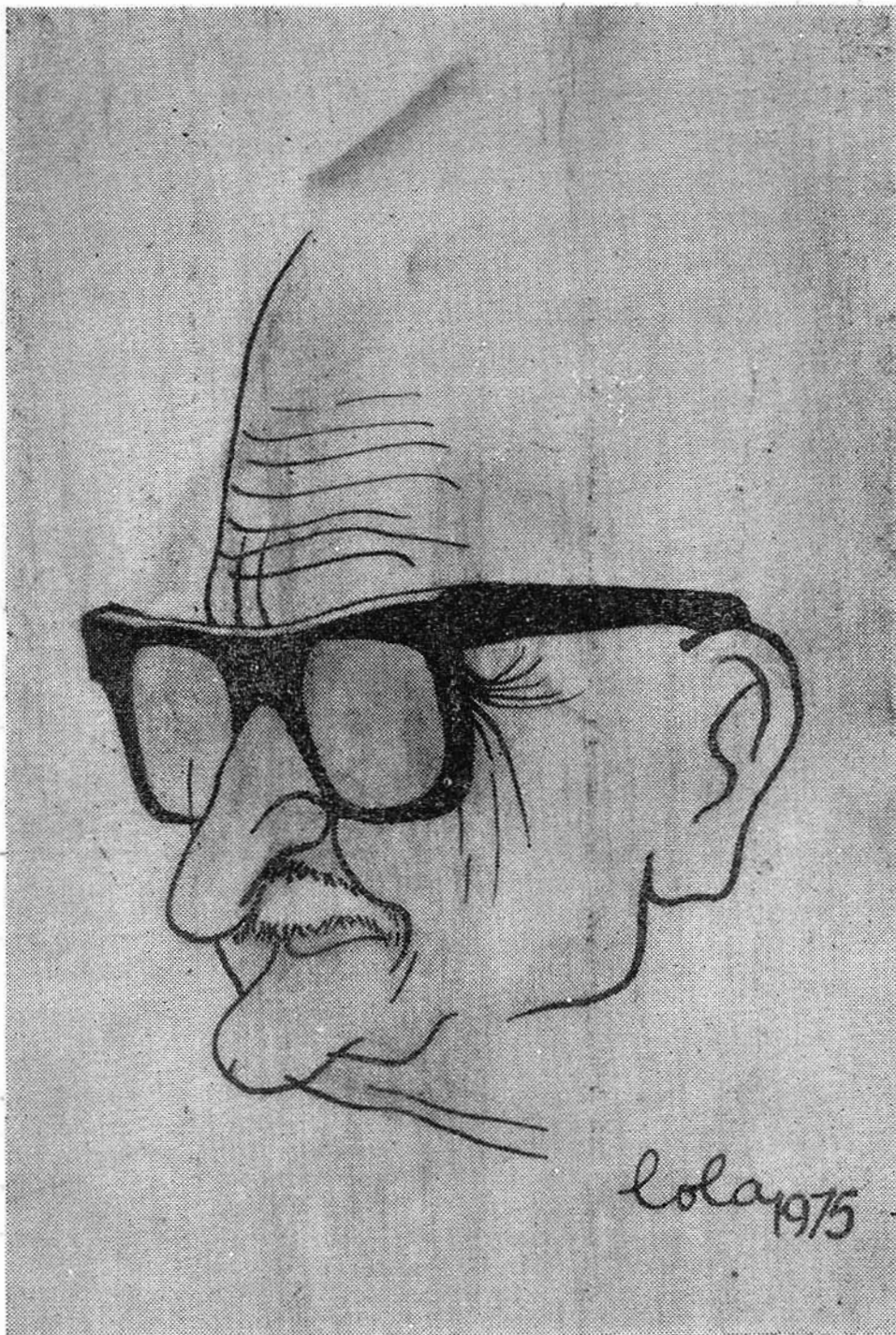
Tovarăși colegi,

Iubiți elevi și eleve.

Nu este prima dată cînd vin în Focșani, însă este pentru prima dată cînd văd orașul într-un aspect întinerit, infrumusețat, în ritm cu prefacerile generale ale țării și ale urbanisticii țării, și este prima dată cînd vin în mijlocul ace-tui mare liceu care are mai mult de 100 de ani de existență și tradiții culturale emnente, dacă ar fi să-mi amintesc numai de activitățile prof. I. M. Rașcu, care a lăsat urme adînci, de fostul meu coleg de universitate, Ion Diaconu, care el însuși, în calitate de student ca și mine, însă student atașat marelui profesor care a fost Ovid Densusianu, a ocupat și dînsul un loc atît de însemnat în folcloristica română.

Întîlnirea noastră de astăzi se face cu un scop care a fost definit de tovarășul director, dar eu am fost invitat de colegii mei să vă vorbesc despre un subiect care vă va interesa și anume manuscrisele lui M. Eminescu, aflate în Biblioteca Academiei R.S.R. Am fost 8 ani de zile director general al acestei biblioteci, sînt și acum președintele consiliului științific al bibliotecii și problemele majore ale culturii bibliotecii sînt probleme care interesează întreaga noastră cultură, întreaga noastră țară și în special pe dv., tîneretul.

Multă vreme s-a crezut că poezia lui Eminescu

se reduce la ceea ce au publicat Titu Maiorescu, în edițiile lui, V. G. Morțun, în ediția de proză și versuri, și A.D. Xenopol, în ediția de poezii, a treia ediție apărută după încetarea din viață a poetului. A trebuit ca Titu Maiorescu să depună la Academie manuscrisele lui Eminescu conținând circa 10 000 de pagini scrise, pentru ca să se vadă că opera poetică a lui Eminescu este mult mai vastă. Și de atunci încolo, după edițiile făcute de Ilarie Chendi, de Nerva Hodaș, de Perpessicius, de Colerian, de Murărașu și de alții, se vorbește mereu, în legătură cu

(Continuare în pag. 449)

„Aveți, dragi prieteni tineri, o perspectivă minunată în fața voastră. Pentru realizarea obiectivelor Programului elaborat de Congresul al XI-lea merită să vă consacrați toate forțele și — dacă este nevoie — să vă dați chiar și viața pentru ca România să meargă ferm spre comunism!“

NICOLAE CEAUȘESCU

Astăzi elevi, mîine constructori de nădejde ai comunismului!

În cuvîntarea rostită la deschiderea lucrărilor Congresului al X-lea al U.T.C., ale Conferinței a X-a a U.A.S.C.R. și ale celei de-a III-a Conferințe naționale a Organizației pionierilor, tovarășul Nicolae CEAUȘESCU a relevat rolul de mare însemnătate ce ne revine nouă, tinerilor, în înlăptuirea Programului Partidului Comunist Român.

Spirit revoluționar și combativ în afirmarea noului, permanentă receptivitate, atenție deosebită în formarea conștiinței socialiste și însușirea politicii partidului, iată doar câteva din însușirile care se cer pentru a putea deveni militanți activi, adevărați comuniști.

Orientalul unui tânăr nu trebuie să se limiteze însă la atât, ci e necesar să-și însușească permanent cele mai noi descoperiri în toate domeniile, ca să poată acționa cu rezultate cât mai bune în situațiile complexe pe care le ridică viața.

Un alt obiectiv esențial al activității politico-ideologice este educarea fiecărui tânăr în spiritul dragostei față de patrie. Spre convingere, tovarășul Nicolae Ceaușescu citează celebrele versuri ale lui George Coșbuc, care exprimă în mod plastic spiritul de sacrificiu și demnitatea:

„Din zei de-am fi scoborîtori / Cu-o moarte tot am fi datori!“... / „Dar nu-i totuna leu să mori / Ori ciinc-nlănțuit!“.

Sînt cuvinte care invită la o profundă meditație.

Făurirea unei societăți socialiste multilateral dezvoltate presupune, odată cu eforturile pentru asigurarea unei baze tehnico-materiale avansate, o activitate politico-educativă în direcția ridicării conștiinței socialiste, pentru formarea unui om nou. Călăuzindu-se după concepția revoluționară a clasei muncitoare, tinerii patriei noastre se vor putea situa pe pozițiile cele mai înalte în înfruntarea dintre vechi și nou, vor dobîndi o orientare clară în viață, vor putea înțelege în mod superior sensul destinului și rolul omului.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta la forumul tineretului că pentru a fi comunist în adevăratul sens al cuvîntului nu este suficientă doar însușirea politicii partidului sau a unor teze marxiste, ci trebuie să stăpînești tot ce a creat mai bun omnirea în domeniul științei, al cunoașterii, să fii participant activ la întreaga transformare revoluționară a societății.

Mirela BANCIU
anul IV A

În raportul prezentat la Congresul al X-lea al U.T.C., se menționează participarea tot mai activă a tinerilor lumii împotriva forțelor imperialiste care continuă să-și exercite imixtiunea în viața internă a națiunilor, să se opună dezvoltării independente a statelor, favorizînd menținerea unor zone de încordare și conflicte, a unor războaie locale — amenințare gravă la adresa securității internaționale.

Orientată în spirit comunist, tinăra generație a țării noastre își manifestă convingerea în instaurarea unei noi ordini politice internaționale, a unor noi relații între state, relații bazate pe principiile independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, renunțării la forță, respectării neabătute a dreptului oricărui popor de a-și hotărî singur destinul.

U.T.C. va acționa cu hotărîre, alături de celelalte organizații de tineret, pentru trecerea la măsuri concrete în vederea încetării cursei înarmărilor, desființării bazelor militare, retragerii trupelor de pe teritoriile altor state, interzicerii utilizării armelor nucleare.

Aurelia PANAETE
anul IV B

Cea de-a III-a Conferință națională a Organizației pionierilor care s-a desfășurat sub îndemnul adresat tinerei generații de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU de la tribuna înaltului forum, a avut un puternic răsunet în viața milioaneilor de școlari din România.

Aici au fost trasate importante sarcini: dezvoltarea conlucrării dintre pionieri și uteciști, educarea școlărilor în spiritul dragostei față de muncă și față de patrie.

Recunoscători pentru condițiile de viață și învățatură asigurate de partidul și statul nostru, pionierii se angajează în mod solemn să se instruiască și să muncească plini de însuflețire, contribuind astfel la realizarea marilor idealuri de progres și civilizație ale societății noastre socialiste.

TOT ÎNAINTE!

Paula POPESCU
clasa a VII-a B

Anchetă realizată de
Doinița RUMEGA
anul IV A

Republica, anul XXVIII

Trăim acum cu-ntregul nostru neam
Și tot ce-avem ia formă de visare,
Căci românul e-oricînd de neînvinc
Cum neînvincă-i șarja de oțel, clocotitoare.

Trăim acum cu-ntregul nostru neam
Și tot ce-avem e-al nostru și e pur
Cum pure-s razele de soare,
Ce curg în noi, dar niciodată nu apun.

ANOTIMP COMUNIST

NUME DE DOR

Eu port în mine istoria și
conștiința
purității — ce se cheamă
patrie. Eu
port în mine spicele
Bărăganului în
care zac lacrimile dulci ale
străbunilor ;
eu port în mine chemarea
luceafărului
și piinea și iubirea ; eu port
pretutindeni în mine versurile
acestei
frumoase balade cu nume de
dor ;
ROMÂNIA !

ARIPĂ ȘI ZBOR

Patrie — imensă oglindă, în
care ne
privim noaptea, ca pe-un
abur de
piine, rătăcirile viitoare.
Patrie —
izvor adînc din care curge-n
noi
puterea de-a înțelege
speranța și
adevărul, timpul și dreptatea.
Patrie — destinul fiecăruia
din noi, cei
care-am învățat a nu trăi
degeaba.

Virgil PANAIT

P A T R I A

Patria este prima privire
care ți-a dat încredere în tine
și ți-a spus : „Trăiește !“
Patria poate însemna
căutarea luminii
în nădejdea că ai să te
desprinzi
de zădărnicie.
Patria poate însemna
ceea ce crezi tu

că reprezintă noțiunea de
Patrie.

Patria poate însemna
doar o fărîmă de singurătate
dacă numai atît ai știut
să rostiești
cînd ți-a venit rîndul
să definești noțiunea de Patrie.

Constanța TAZLĂU

Debut

GALAȚI — ORAȘ AL CANDORII ȘI INOCENȚEI COPILĂRIEI

Îmi ascund pașii și gândurile pe o bancă unde deva la marginea parcului. Aici Galațiul incandescent, orașul-oțel lipsește. Se aude doar un zgomot uniform, iar mai jos spre Dunăre, un suierat de tren ca un țipăt de șarpe metalic, semn că acolo sînt oamenii Galațiului. Acolo, la cuptoare, acolo unde se clădește lumina, dogoreala și jumul aspru leagă oamenii, oțelul le-a măsurat voința și încrederea în nou și modern. Galațiul de astăzi este o citadelă unde trăinicia muncii legată prin locul cuptoarelor își găsește împletirea unde va în înaltul cerului acolo unde sînt porumbei. Copii și porumbei...

Am văzut în Galați mulți copii, care poartă în ochi strălucirea soriilor și căldura miilor de buchete de flori. Despre ei o să încerc să vorbesc.

Copiii lor le place să alerge, să simtă aroma și răcoarea vîntului...

La cîțiva pași de mine, un copilăș cît o alună, cu părul cîrlionțat, se chinuiește să se urce într-un boschet, privind cu admirație și ciudă la fratele său cu ochii de viezure alții în viri. El știe că frățiorul său, acolo pe creanga aceea subțire vrea să fure soarele. Acel soare care izbindu-se de crengi întinde o pulbere argintie pe frunzele de salcîm. Orașul-grădînă, orașul miilor de pomi uriași este filtrat prin sufletul luminos al copiilor.

Ei îl desenează. Ce altceva ar putea să oglindească mai real și mai frumos în Galațiul de astăzi, decît desenele copiilor? Ce sînt desenele lor? Niște porțițe colorate prin care pătrund încet și tainic mlădițele viitorului. Copiii veniți de la munte văd Dunărea, văd vapoarele și portul.

Mulțimea macaralelor — acea pădure de girafe ajută la nașterea vapoarelor — uriașele păsări migratoare care duc în ele bogăția Dunării. Aici nu am văzut pești. Valurile rezezi ale Dunării se țin ca niște pînze de păianjen ascunzînd privirii noastre sufletul și căldura ei interioară.

Mergînd în port, am cunoscut metafora apei. Orașul s-a legat și s-a întrăit cu Dunărea. Noaptea luminile portului înîruntă curgerea ire-

Nicu BRUMĂ

Liceul industrial de chimie
Gheorghe Gheorghiu-Dej

(Continuare în pag. 436)

Foști elevi ai Liceului „Unirea“

„ÎI IUBESC DIN TOATĂ INIMA!“

Interviu cu scriitorul

MIHAIL STERLADE,

directorul Centrului cultural
românesc din Belgia — 2 august 1975

P. D.: — Domnule Sterlade, în numele Liceului „Unirea“, vă spunem un călduros bun venit!

M. S.: — Eu sînt fericit să revin pe meleagurile natale și să văd schimbările extraordinare care s-au operat în timp de 7 ani în orașul meu. Sînt fericit că vă văd din nou, pentru că ați avut înoldeana o prezență constantă pentru mine, prin toată sollicitudinea exprimată și prin scrisori și prin paginile „Revistei noastre“.

P. D.: — Agențiile de presă au anunțat în toamna anului trecut înființarea Centrului cultural românesc din Belgia. V-am ruga să ne prezentați, pe scurt, împrejurările în care a luat naștere această instituție unică în felul ei.

M. S.: — În aprilie anul trecut, am împlinit 70 de ani și legea universitară belgiană interzice predarea unui curs din partea unui om care a trecut de 70 de ani. Am fost sărbătorit la Liège pentru cei trei ani de profesorat la Universitate și eram trist că posibilitatea de a face să continui popularizarea valorilor

românești în Belgia îmi scăpa din mînă. Între timp, am fost solicitat de către administrația generală a Universității din Leuven-la-Neuve, locul cel mai nou unde venerabila universitate francolonă își are acum sediul, să mă duc cu încreștea mea să pun puțină viață în cei 2.500 de studenți care erau acolo și care erau cam triști de toate neajunsurile unei cetăți care se construiește din lut, praf și apă. Însă eu am ezitat, am spus că dacă renunț la ocupațiile mele din Leuven ca să mă duc, nu mă duc ca să fiu un om care amuză pe ceilalți, dorința mea e să pot continua atunci misiunea de propagandist, în adevăratul sens al cuvîntului, al culturii românești în Belgia, în sinul unei alte universități. La început au fost unele greutăți de permise, pentru că ne loveam de legea care interzice predarea după 70 de ani.

Dar Universitatea, cunoscîndu-mă și știînd cât de folositor aș putea fi, a acceptat să treacă cu vederea asupra vîrstei mele. Și astfel a luat ființă, pe lângă această mare instituție de învățămînt superior, Centrul cultural românesc.

P. D.: — Vă rugăm să ne prezentați scopul major pe care îl urmăriți în calitate de director al Centrului cultural românesc.

M. S.: — Întii și întii, predarea limbii române, pentru că cel care vine și se interesează de limba altui popor și, începînd s-o cunoască, se interesează și de viața, și de istoria, și de geografia, și de toată creația acestui popor. În al doilea rînd, în 1960, lectoratul român care era la Universitate s-a desființat. Pentru

și a tuturor autorităților academice și comunale. Nu le dau în ordine cronologică: mari conferințe, sub patronajul Universității din Leuven-la-Neuve, dedicate vieții și operei președintelui Nicolae Ceaușescu, o expoziție a cărții românești, o expoziție a artizanatului (acestea două sînt deschise permanent în localul centrului), serata „Eminescu”, un recital de pian susținut de Dana Protopopescu, o ședință în care doi studenți belgieni de la Leuven-la-Neuve au descris, folosind diapozi-

mine am simțit ca o durere în suflet faptul că ni se luase posibilitatea să continuăm acțiunea în mod universitar și la Leuven. Cînd literale și artele frumoase vor fi transferate la Leuven-la-Neuve, lectoratul de română va fi deschis, ceea ce am pregătit eu va merge direct în noua organizare a predării limbii române la Universitate.

P. D.: — Dacă vrei să ne precizați cîteva dintre activitățile pe care le-ați desfășurat în ultima vreme.

M. S.: — În anul universitar 1974-1975, am făcut întii de toate inaugurarea centrului, care a cunoscut o afluență extraordinară, unică, cu participarea ambasadei române

și a tuturor autorităților academice și comunale. Nu le dau în ordine cronologică: mari conferințe, sub patronajul Universității din Leuven-la-Neuve, dedicate vieții și operei președintelui Nicolae Ceaușescu, o expoziție a cărții românești, o expoziție a artizanatului (acestea două sînt deschise permanent în localul centrului), serata „Eminescu”, un recital de pian susținut de Dana Protopopescu, o ședință în care doi studenți belgieni de la Leuven-la-Neuve au descris, folosind diapozi-

tive personale, o excursie făcută în țară la noi.

P. D.: — Ce le transmiteți actualilor elevi ai Liceului „Unirea”, profesorilor și locuitorilor orașului Focșani?

M. S.: — Eu nu i-am părăsit, ei nu m-au părăsit și n-am decît un cuvînt unanim, care rezumă și apreciere, și amintire și nădejde în viitor: îi iubesc din toată inima!

P. D.: — Vă mulțumim și vă dorim mulți ani, multă putere de muncă și fericire!

Interviu realizat de
prof. Petrache DIMA

Debut

Zilele m-au dăruit nopților, iar firele de iarbă, în proaspătul amurg, mi-au sărutat aripile, amintindu-mi de soarele care se duce și luna care vine cu pași grăbiți.

M-aș fi lăsat dus spre lumea aceea feerică a orizontului, dacă stelele mi-ar fi dat multă putere.

Îmi imaginam că nu eram în stare să rezist zgomotelor valurilor mării. Mă asurzeau.

Dacă aș fi plecat înfiorat spre munți, mirosul cetinilor mi-ar fi îmbălsămat sufletul; brazii foșnind, mi-ar fi îmbătat ochii mei mici, cu verdele întunecat și rece iar susurul izvoarelor cu apa rece ca gheața și limpede ca lacrima mi-ar fi picurat în tot trupul teama sfârșitului!... Zbor în lumina primului răsărit de soare!

Dumitru PETRIȘOR

Liceul pedagogic Focșani

Zbor

Vis

O pasăre albă străbătu văzduhul. Un copil scăpase din vârful unei pensule o picătură albastră. Picătura se întinse, se întinse și apoi se sparse în mii de petale. Petale roz, albastre, violet. De dincolo de zare, răsăreau zorile. Petalele albastre, roz, violet.

Am întrebat soarele de ce ride. Mi-a răspuns că este soare. Am întrebat apele de ce cîntă, mi-au răspuns că vor lumină și bunătațe.

Doar păsările nu mi-au spus de ce zboară. Atunci am vrut să fiu pasăre. O pasăre albă, ce străbate văzduhul.

Am adus un bob de rouă și a străpuns un nour. Apoi am înfășurat un fir de lună cu un ghem de stele. Am adus cîteva picături de ploaie și le-am înșirat pe o rază de soare. Am spart zorii și ceața cu două petale de trandafiri. Apoi mi-am trimis gîndul să-mi poarte acest vis undeva departe, în spatele zării.

Cornelia IACOB
anul III D

(Urmare din pag. 433)

versibilă a iluviului, legănîndu-l ca pe un copil capricios.

Soarele își descarcă toată încărcătura sa atomică pe străzi, inundînd cu nuanțe de gri, moleșind mișcările oamenilor și mașinilor.

Copiii, pe care îi aduceam într-una din zile din port, au alergat într-un suflet și s-au oprit descoperind dintr-o dată la prima librărie universală mirifică al copilăriei. Ochii lor plini de curiozitate aveau toate nuanțele florilor. Văzuseră peștii, asemenea aceloră pe care îi ascunde Dunărea. Erau din sticlă, cu nuanțe sideli, aveau aripioarele de culoarea soarelui, erau mari și mici. Era un univers renăscut, era o lume care le reamintea de vapoare, de marinarii și pirații din basmele de altădată. Copiii au furat cîte o bobită din soarele fiecărui peștișor și au fugit acasă... Aici am regăsit dintr-o dată Galațiul tînr, Galațiul inocenței și candorii copilăriei.

GALAȚI —
ORAȘ
AL CANDORII
ȘI INOCENȚEI
COPILĂRIEI

„Revista noastră“ în conștiința timpului (III)

[serie nouă]

Anii 1966 și 1967, puși sub semnul hotărîrilor celui de-al IX-lea Congres al P.C.R. și măsurilor de îmbunătățire a opticii și sistemului educațional, au marcat o cotitură în sectorul publicisticii școlare de după Eliberare. Această măsură care va fi salutată cu un indescriptibil entuziasm în școli și se va concretiza prin apariția într-un timp record a unui mare număr de reviste tipărite și șapirografiate în toate colțurile țării, se înscrie în noua politică a Ministerului Educației și Învățămîntului de reluare creatoare pe un plan superior a frumoaselor tradiții ale școlii românești. Reatribuirea vechilor nume liceelor de tradiție, sărbătorirea școlilor care au lăsat o diră în istoria culturii românești cu prilejul centenarului sau bicentenarului lor, organizarea muzeelor școlare și înzestrarea lor cu valoroase piese de arhivă, reînființarea societăților culturale ale elevilor, reluarea întocmirii și editării de anuare și monografii școlare și a tradiției concursurilor „Tinerimii Române“ sub formă de „olimpiade“ și mai apoi de concursuri cultural-artistice, incluse în calendarul de activități al M.E.I. au dat o nouă dimensiune educației comuniste a tinerii generații.

În 1972, anul de vîrf al presei școlare românești, se semnalează circa 800 de titluri de reviste tipărite și șapirografiate și peste 1 000, dactilografiate și manuscrise. Dintre acestea, circa 40 continuă tradiția vechilor reviste, păstrîndu-le uneori titlul și chiar coperta. Cele mai multe însă sînt organe ale noilor licee înființate în toate colțurile țării ca și ale sutelor de școli generale apărute în cele mai ascunse cătune. Aproximativ 50—60 din revistele editate de noile școli ambiționează să-și creze o tradiție și se înscriu printre titlurile menționabile.

Care ar putea fi criteriile după care putem judeca și ierarhiza valoric o revistă școlară, fixîndu-i locul meritat în istoria presei românești? Analiza comparată a sutelor de titluri care ne-au trecut prin mină ne-a oferit cîteva criterii obiective:

- continuitate în apariție;
- individualizare grafică (copertă expresivă, format, rubrică, ilustrație, stil tehnoredacțional după care poate fi ușor identificată și cu care revista a intrat în memoria cititorilor din toată țara):

- personalitatea și valoarea conținutului (varietatea sumarului, rubrici de prestigiu care au coloratură specifică revistei, caracterul original și interesant al materialelor științifice publicate, stilul elevat de redactare, aspectul deschis, sincer, principial al dezbaterii problemelor școlii, organizației și vîrstei, forța educativă a revistei realizată prin aplicarea unor modalități ziaristice, expresive și eficiente de influențare și angajare a conștiințelor);

- forța documentară (să sublinieze ce are specific școala ca tradiție și realizări actuale, să fixeze pe coordonate naționale specificul regional (peisaj, istorie, industrie și economie, specific demografic, tradiții culturale);

- calitatea sectorului beletristic (munca de îndrumare estetică a elevilor-literați prin revistă, reflectată în promovarea unor creații originale, autentice, formarea și lansarea unor tinere talente, realizarea unei comuniuni literare a tinerei generații prin deschiderea unor rubrici pentru colegii din toată țara);

- puterea de circulație a revistei (dată nu atît de tiraj, cît de difuzarea ei cît mai largă în școli și intrarea ei frecventă în obiectivul „revistei revistelor“).

A trebuit să facem aceste considerații preliminare pentru a fixa mai precis locul ocupat de „Revista noastră“ în ansamblul presei școlare contemporane.

Revista focșăneană se înscrie în rîndul revistelor trimestriale, de tip „magazin“, continuînd prin titlu, prin copertă (în primele ei apariții)

(Continuare în pag. 438)

„Revista noastră“ în conștiința timpului

(Urmare din pag. 437)

și, pînă la un punct, prin fizionomia rubricăției tradiția prestigioasei sale antecesore dinainte de primul război mondial.

Faptul că publicația Liceului „Unirea” apare oarecum tirziu (la 1. I. 1972) în raport cu alte publicații școlare care numărau la acea dată 5—6 ani de vechime, își are o explicație logică. Orice revistă școlară e rod al activității colective: dar existența și continuitatea ei sînt asigurate de prezența unui animator. În acest caz, prof. Petrache Dima are marile merit din clipa cînd și-a asumat sarcina de a scoate și coordona această revistă, de a-i deveni un veritabil nerv motor. Sprijinit inițial de prof. I. Leu și în ultimii doi ani de prof. Valeria Popescu, el a reușit o performanță rară în istoria presei școlare, cu care se pot mindri puțini animatori: să grupeze în jurul revistei nu numai pe cei mai talentați elevi, dar și pe cei mai iluștri fii ai Vrancei, alături de cîteva din personalități de prim ordin ale istoriei literare, să asigure revistei o periodicitate fermă și un veșmînt grafic pe care l-ar putea invidia și cele mai prestigioase publicații contemporane.

Cu tot caracterul ei de „magazin”, Revista noastră se afirmă ca o revistă școlară cu profil cultural-literar predominant, probabil ca un ecou al acelor timpuri cînd vechea serie devenise o publicație de prestigiu a orașului și a județului, polarizîndu-i toate forțele spirituale. Rubricile închinăte matematicii, fizicii, chimiei sînt modeste. Biologia nu e reprezentată deși în specificul vrîncean pe care vrea să-l cultive revista, ar fi putut intra — și nu ca un corp străin — popularizarea unor remarcabile zone peisagistice și a unor monumente ale naturii din aria județului. Dealtfel, redacția a intuit că cel mai vulnerabil sector al unei reviste școlare rămîn rubricile de informație științifică, chemate să reflecteze activitatea unor cercuri de profil și care, de obicei în astfel de publicații tineresti, sînt rodul unei munci de compilare sau comperaj la care unicul merit este acela de a descoperi o problemă interesantă și de a o trata atractiv.

Preferința acordată sectorului cultural-beletristic este explicabilă, deoarece în creațiile literare se manifestă mult mai puternic personalitatea și originalitatea unui adolescent decît în contribuțiile științifice, de unde culegem mai mult dovezi de informare decît de creativitate.

O noță bună a revistei focșănene este evitarea greșelii în care cad multe reviste omoloage, aceea de a se transforma într-un panopticum școlar, într-un hronic al tuturor evenimentelor interne, de la consemnarea campionatelor de baschet pe școală pînă la situația de la examenele de bacalaureat. Evitînd să devină un apendice de anuar, Revista noastră își păstrează o elevată ținută intelectuală, reținînd doar evenimentele rezonante, cu adevărat semnificative din viața școlii. Poate fi lăudat interesul acordat de revistă acelor probleme didactice cu care școala se mîndrește, cum ar fi înființarea primului cerc de bibliofilie din țară. Pentru consemnarea unor evenimente demne de a intra în memoria timpului există o foarte corectă „Cronică” a liceului.

La prima lectură publicația ar părea unui neavizat mai mult o revistă pentru elevi, decît a elevilor. Impresia este falsă, deoarece efortul principal redacțional e susținut de elevi, însă articolele de mare răspundere și de maxim interes care atrag în primul rînd atenția și asigură popularitatea revistei sînt semnele de cunoscute personalități culturale și de profesorii școlii. Prezența unor colaboratori de mare prestigiu într-o revistă școlară stimulează și face să crească simultan și nivelul contribuțiilor aduse de elevi pe alocuri demne de a fi menționate (ex. „Aspecte ale liricii lui N. Stănescu” de Virgil Panait sau „Drama intelectualului în opera lui Camil Petrescu” de M. Dulcu). O mare publicație literară din Capitală a adus imputarea revistei focșănene că nu este suficient de școlărească. Autorul cronicii — probabil neavizat în proble-

me de presă școlară — confunda termenii. Există o mare deosebire între o revistă școlară, sinonimă cu o revistă de înaltă ținută intelectuală, dar care e pusă sub zodia de sensibilitate, gândire și preocupări a virstei școlare și o revistă școlărească, adică scrisă naiv, cu stângăcii inerente virstei, dintr-un unghi didacticist. Revista bucureșteană care era preferată revistei focșănene, era într-adevăr o revistă școlărească.

Nu numai prin continuitate în apariție, individualizare grafică și ținută intelectuală se remarcă **Revista noastră**. Chiar și la capitolul „legare de viață, de actualitate” publicația merită să fie citată. Prin aparițiile lor trimestriale sau bilunare (uneori anuale) revistele școlare nu pot consemna evenimentele politice la zi, ci numai pe cele de o semnificație mai profundă și mai de lungă durată, iar prin caracterul lor educativ, ele trebuie să urmărească nu semnalarea brută a fenomenului social, ci modul cum el se răsfrânge în conștiința elevilor. În acest sens anchetele și dezbaterile propuse de **Revista noastră** și realizate de elevi printr-elevi („Condițiile omului modern”, „Timpul liber — veșnica obsesie a liceanului”, „Ce calități admirați la semenii voștri”, „Codul de etică și echitate socialistă”) sînt modele nu numai de forme moderne, ziaristice de redactare, dar și de surprindere inteligentă a pulsului generației, a universului moral și intelectual al tinerilor de azi.

Cîteva rubrici permanente (după 1974 revista își conturează mult mai precis rubricația, cam mobilă și fluentă în 1972 și 1973) rețin atenția prin calitatea lor: „Revista revistelor”, „Note de drum”, „Ecouri”, „Dintre sufe de catarge” și „Debuturi”, ultimele două deosebit de stimulatoare pentru descoperirea talentelor literare de liceu. Revista, de altfel, a reușit să lanseze cîteva elevi cu frumoase perspective literare (unii din ei cu palmares de concurs și publicistic): Mihaela Dulcu, Anica Gîscă, Mioara Zehan, Virgil Panait, Constanța Tazlău, Mariana Pecetescu, Tiberiu Dima, Doina Neamțu și alții care s-au format printr-o intensă ucenicie la cenaclul școlii și la redacția revistei.

Punctul de glorie al revistei îl reprezintă forța ei documentară, punerea ei în serviciul evidențierii bunelor tradiții ale școlii. Contribuțiile la monografia școlii (încă nescrisă), evocarea marilor personalități care au cinstit ca profesori, elevi sau colaboratori ai revistei instituția: Anghel Saligny, I. M. Rașcu, Ion Diaconu, Mihai Steriade, Victor Ion Popa etc., fixarea pe coordonate naționale a specificului orașului și al județului (ex. rubricile „Eroi vrînceni”, „Memoria orașului”, „Vrancea literară”) continuă o veche și strălucită tradiție a revistei înaintașe și dau revistei motivația culturală a unui act patriotic.

Reactualizarea unor personalități care au avut legături sau atîngere cu Focșani prin intermediul evocărilor sau interviurilor luate membrilor din familie (Duliu Zamfirescu, Anton Holban, G. Călinescu) și antrenarea unor remarcabile personalități moldovene (și chiar bucureștene) în jurul steagului revistei (Șerban Cioculescu, I. Chițimia, C. Ciopraga, D. Murărașu, Gh. Bulgăr, Virgil Huzum, I. L. Postolache, Mariana Zamfirescu-Rarincescu), autori ai unor remarcabile studii sau interviuri, sporesc valoarea de document literar al revistei. Pentru formarea tinerelor condeie ale școlii, prestigioasele întîlniri cu scriitorii, cum a fost masa rotundă din 27 X 1973, unde au participat Nina Cassian, Romulus Vulpescu, Tudor George, Mircea Dinescu, consemnată în nr. 13—15 din ianuarie—martie 1974, merită o atenție specială.

Desigur, revista are și unele slăbiciuni (inexpresivitatea sectorului științific, cronica plastică „lipită”, dinamica încă scăzută a vieții școlare) pe care și le va corecta progresiv la sugestiile propriilor ei cititori.

Prin periodicitatea ei fermă, prin personalitatea prezentării ei grafice, prin valoarea conținutului ei literar, prin autenticul ei specific vrîncean, prin larga ei circulație în mediul școlăresc și prin bunele aprecieri de care se bucură în rîndul cititorilor și presei, **Revista noastră** poate fi considerată o frunză a presei școlare de azi¹⁾.

Tudor OPRÎȘ

1) Din lucrarea de doctorat „Istoria presei școlare din România”.

Manifestări literare

SALONUL LITERAR DRAGOSLOVENI

EDIȚIA A V-A

În zilele de 8 și 9 noiembrie 1975, Comitetul pentru cultură și educație socialistă al județului Vrancea, Uniunea scriitorilor din R.S.R., ziarul „Milcovul” și Televiziunea română au patronat ediția a V-a a Salonului literar Dragosloveni.

În cadrul programului, membrii cercului literar „I. M. Rașcu”, de pe lângă Liceul „Unirea”, și ai ceneclului „Milcovia” au organizat o ședință de lucru, în prezența scriitorilor: Laurențiu FULGA, Radu CĂRNECI, Corneliu ȘTEFANACHE, Corneliu LEU, Dinu SĂRARU, Ioanid ROMANESCU, Platon PARDAU, Al. RAICU, Romulus VULPESCU, Gh. ISTRATE, Laurențiu ULICI, Pan IZVERNA, Virgil HUZUM, Florin MUSCALU, Ion PANAIT, Ion ROȘU.

Au citit: Constantin Ghiniță, Doina Neamțu, Constanța Tazlău, Dumitru Pricop, Mihaela Dulcu, Constantin Cotea, Virgil Panait, Sofia Rareș, Tatiana Buciumeanu, Anca Jitlia și Rodica Soricău.

Ședința a fost condusă de prof. Petrache Dima, coordonatorul „Revistei noastre”.

În numărul viitor, vom publica

dialogul purtat pe marginea lucrărilor tinerilor scriitori.

*

Oaspeții și creatorii locali au participat la șezătorile literare desfășurate la C.P.L., Fabrica de confecții Focșani și la căminele culturale din Dumbrăveni și Timboești.

*

Duminică, 9 noiembrie a.c., ei au fost primiți de tovarășul SIMION DOBROVICI, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Vrancea al P.C.R.

*

Aceste manifestări au fost închinete cunoscutului scriitor Al. VLAHUȚĂ. Despre rolul jucat de autorul „României pitorești” au vorbit: prof. univ. dr. docent Constantin CIOPRAGA și criticul literar Laurențiu ULICI. În continuare, a avut loc un festival de poezie, la care au contribuit: Radu Cărneci, Al. Raicu, Romulus Vulpescu, Horia Zălieru, Valeriu Pantazi, Gh. Istrate, Virgil Huzum, Fl. Muscalu, Ion Roșu, Ion Panait, Anca Jitlia, Rodica Soricău și Virgil Panait.

SIMPOZION „IOAN SLAVICI”

Cu prilejul împlinirii unei jumătăți de veac de la moartea autorului „Marei”, Filiala Focșani a Societății de științe filologice, în colaborare cu Casa municipală de cultură și redacția „Revistei noastre”, a organizat în ziua de 24 octombrie 1975, la Liceul „Unirea”, un simpozion „Ioan Slavici”. Și-au dat concursul: prof. univ. dr. Gh. Bulgăr, de la Universitatea din București; dr. Dimitrie Valamaniuc, cercetător la Muzeul literaturii române; prof. Petrache Dima, președintele Filialei Focșani a S.S.F.

Rezumatul comunicărilor va apărea în numărul viitor.

În aceeași zi, poeții Dinu Ianculescu și Daniela Crăsnaru au susținut un recital liric.

Prof. Tudor Oprîș a prezentat un scurt istoric al presei școlare românești.

Din partea asistenței, un vibrant cuvînt de mulțumire a rostit tovarășul prof. Neculai Chifan, directorul liceului.

Vrancea literară

Scriitori focșăneni de altădată (I)

Vă cer permisiunea ca mai înainte de a încerca să așez o floare și o lacrimă lingă amintirea condeierilor care au trăit și au visat în orașul nostru, să-mi îngăduiți să vă povestesc o întâmplare, care numai aparent nu are nici o legătură cu strădania mea de a chema din lumea umbrelor amintiri prăfuite despre cei care au trăit aici în cea dintâi jumătate a acestui veac.

Era într-o noapte de august a anului 1951. Acceleratul care pleca din București către miezul nopții, urma să ajungă în Focșani în primele ore ale dimineții.

După ce am trecut de Buzău, am ieșit pe culoar să fumez o țigară. La o fereastră alăturată, scrutând întinericul și depărtările, un om, călător de noapte ca și mine, veghea și el la cumpăna orelor tirzii.

Cînd mi-am aprins țigara, omul de la geam și-a cerut voie să aprindă și el.

Și cum se întâmplă de obicei, s-a infiripat un crîmpei de vorbă:

— Mergeți departe?

— Pînă la Focșani.

— Tot la Focșani merg și eu. Sînteți focșănean?

— Focșănean, dar locuiesc de mult în București.

— Eu de-abia de doi ani, spuse el. Trenul își suna necurmat peste cîmpurile innoptate alcătuirile lui de fierărie insuflețită.

— Și cu ce vă ocupați în București? mă întreabă vecinul.

— Sînt funcționar. Proiectant într-un institut de proiectări.

— Eu sînt scriitor, îmi răspunde el cu legitimă mîndrie. Si se prezintă răsplat: „Scriitorul X“.

Mi-am mormăit și eu numele cu acea umilință care nu-ți îngăduie să-l spui tare, fiindcă nu ai reușit să așezi lingă el nici un fel de blazon aurit. O biată profesiune de proiectant lingă aceea de scriitor,— O, Doamne, cită depărtare!

— Și ce scrieți, dacă nu vă supărați? Proză, versuri?

— Proză. Am scris pînă acum două nuvele care au plăcut foarte mult tovarășului Zaharia Stancu, care mi-a răspuns la „Poșta redacției“, spunînd să mai revin, și acum mă gîndesc să mai scriu ceva. E drept că n-am publicat nimic, dar cînd oi avea un volum am să mă duc la o editură.

M-am bucurat din toată inima, că încă un tinăr din orașul meu ridică pe umeri crucea amară a cuvintelor meșteșugite. Poate i-aș fi mărturisit, dacă omul de alături n-ar fi adăugat cuprins de o mîndrie de general de operetă;

— Știți, eu sînt primul scriitor pe care l-a dat orașul Focșani.

Am zîmbit. Bietul copil! De ce să-l contrazic?

Cu o sîntă ipocrizie l-am admirat l-am lăudat, i-am spus de cîteva

(Continuare în pag. 454)

Prietenii revistei

AUTOGRAFE LUCIAN BLAGA

Personalitatea „astrului de la Lančrăm“ a constituit, cu mici intermitențe, și continuă să constituie o prezență cu multiple aspecte ce invită la restituire, la exegeză și la impunerea definitivă în panteonul valorilor spirituale ale neamului românesc.

Biografia și interpretăii de pînă acum au emis fel de fel de opinii privitoare la viața, formația, cultura și creația sa, relevînd singularitatea acestei apariții în peisajul cultural românesc. O sinteză completă asupra poetului-filozof nu avem încă, deoarece nu i s-a publicat opera în integralitate, deoarece nu beneficiază de o ediție critică și științifică, întocmită în mod riguros după normele moderne ale criticii și tehnicii edițiilor, deoarece nu se știe cu exactitate cît și unde a publicat în țară și în afara frontierelor etc.

Un loc cu totul aparte în activitatea sa literară îl ocupă însemnele pe carte, prilejuite de diverse situații. Se știe, îndeobște, că Lucian Blaga se contesa destul de rar, iar acest fapt este puternic întărit de autografele pe care le dădea celor mai apropiați dintre prietenii lui.

De obicei, în cazul lui Blaga, autograful semnifică amintirea unei prietenii mai vechi (Lui Radu Cortarida, în semn de aducere aminte cu toată dragostea. Lucian Blaga: pe volumul *Daimonion*, Cluj, 1930), consecvențe în prețuire (Lui Pompiliu Constantinescu, cu veche, neclintită prietenie. Lucian Blaga: pe volumul *Avram Iancu*, Sibiu, 1934), venerație și profund respect pentru cel ce reprezintă un nume semnificativ în istoria Banatului și Ardealului (Domnului Valeriu Branisce, stimă și admirație. Lucian Blaga: pe volumul *Mășterul Manole*, Sibiu, 1927), îndemn la înțelegerea poeziei moderne, dar totodată și antidot (*Reconvalescenței Nini Stratilescu* — lectură pentru tren. Lucian Blaga, 25 IX (1)1920 pe volumul *Poemele luminii*, București, 1919) și credința că poeziile sale, deși de o factură cu totul ieșită din comun, pentru vremea aceea, pot constitui revelații pentru cei ce percep ineditul și sugestivul liricii noi (Doamnei Ghibu — pentru clipe de singurătate — aceste gânduri, cîntece și imnuri. Lucian Blaga; pe volumul *Poemele luminii*, Sibiu, 1919).

Aceste autografe nu se vor a fi decît un adaos la cele deja publicate de Voicu Bugariu (*Manuscriptum*, 3, nr. 1, 1972, p. 175—176—177, către Domnița Gherghinescu Vania) și către Franyó Zoltan (*Manuscriptum* 4, nr.4, 1973, p. 167; de Ion Stoica), (Tomis, 10, nr. 1, mart. 1975, p. 6, către Petre Drăghici) și de Bazil Gruia în a sa documentată carte de excepție — *Lucian Blaga inedit. Amintiri și documente*. Cluj, 1974, p. 64, 74, către Valeriu Bologa; p. 84, către Ion Brad; p. 92, către Teofil Bugariu; p. 96, 98, 101, către Constantin Daicoviciu; p. 118, către Romul Ladea; p. 203, către Aurel Rău; p. 216, către Stela și D.D. Roșca; p. 267 și 271, către Rodica Gruia și p. 273, către eminentul cercetător Bazil Gruia.

Astfel de frîuri de gânduri se mai află, după știința noastră, în biblioteca Muzeului Cezar Petrescu din Bușteni, pe volumele *Tulburarea apelor*, *În marea tăcere* și *Filozofia stilului*, ca și în multe alte arhive și colecții publice și particulare, ce își așteaptă pe cercetătorul prob și dotat cu vocația adevărului în reconstituirea și restituirea valorilor durabile.

Autografele lui Lucian Blaga, fiind o parte interesantă și de loc de neglijat a activității sale, se cer, credem noi, adunate și comentate în lumina veridică a valorificării moștenirii noastre literare.

Nicolae SCURTU

Unor prieten
DAR UNDI-S LIBELULELE D-ALT'DATA?

Da-mi Insectarul cu smaralde,
Sa nu mai vad aceste giuvaeruri,
Care mi sburau
- inca mai ieri -
Cu laserele-sceles minuscule!
plin ceruri,

Aripile -
diamantine geruri -
Ochi de safir,
cu irizari lasice,
Sint fulgerul acelor libelule -
Chitina lor
lipsita de misteruri?

Ce tunc iluminat
eram „pe balta”.

Prinzind
vederii
de pe lumea-sialta!..

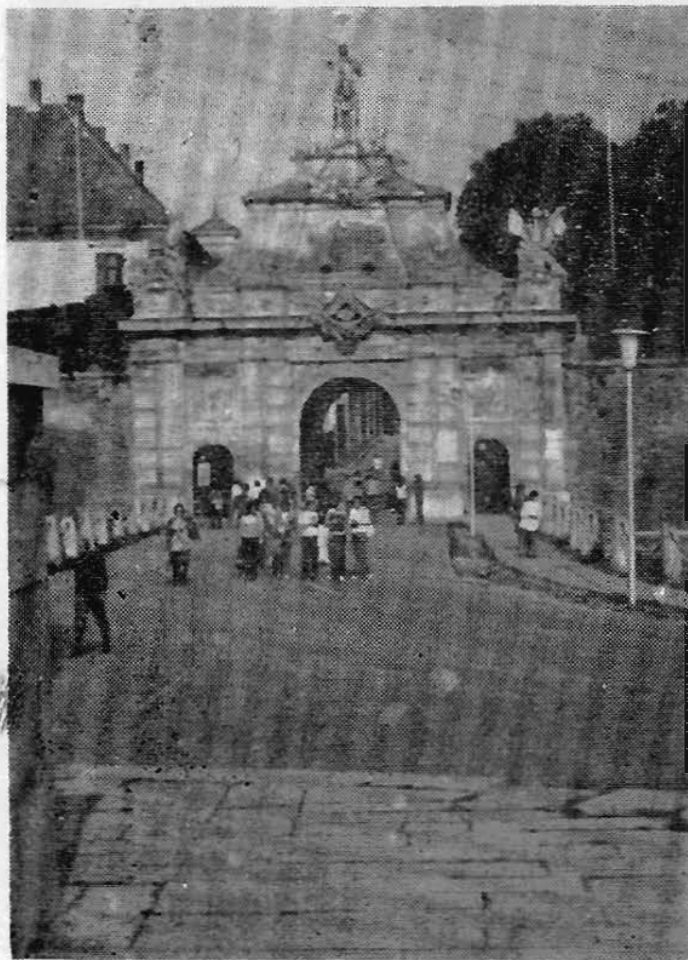
La inceput,
mi chiar faceam placere:

Ziceam ca-s Zeu
si prinz helicoptere

Cu timpul, tuse, nu stiu cum mi vine!
Si parca-s libelule
mai putine!..

Note de călătorie

Măreția unei culori...

Duminica, străzile Belgradului mișună de oameni. Piața San Marco străjuită de o minunată biserică în stil gotic, e plină de porumbei pestriți, la fel ca renumita piață din Veneția.

...Pe malul drept al Dunării se află cea mai înaltă clădire din Balcani. Are 25 de etaje, iar incinta ei e ocupată de Radioteleviziunea iugoslavă. Marmură neagră, sticlă și mult, mult soare... Dunărea își lasă aici imaginea fiecărei picături și ia cu ea măreția unei culori negre.

Măreția unei culori negre este egalată de măreția unui băț de chibrit care se transformă însă după o oră de mers cu mașina prin munți, într-o uriașă siluetă de beton și fier. Pe vârful muntelui Atala, este situat turnul R.T.V. una dintre cele mai îndrăznețe și mai uluitoare construcții a cărei grandoare o înțelegi de la înălțime. În câteva secunde, liftul ne urcă pînă la terasa superioară a turnului. Rămînem și la propriu și la figurat cu răsufierea tăiată. La propriu, pentru că sus pe terasă adie un „vînticel” care te poate ajuta oricînd să cobori îară lift... La figurat, pentru că pe deasupra ceții și a muntelui se zărește o vale, și-ncă una și-ncă una... Pare paradoxal, dar nu înălțimea, ci adîncimea domina în momentul acela. Senzații de copleșire, care îl fac întotdeauna pe om și mai curios, veneau și de sus, dar mai ales de jos.

Peste o oră, turnul era din nou cît un băț de chibrit.

Adriana PELIN
anul IV A

Vedere din Belgrad

200 DE KM

ÎN INIMA VRANCEI

Note de călătorie

Moto :

„Cind — beat de tinerete — cindva urcam la munte,
Cu verticalul tulnic al brazilor pe buza,
Descătuşam — cit cerul ! — lăuntric să s-auză :
Aho !
— acei țipăt al zărilor răsfrinte !“

Tudor GEORGE

„Un chiot“ („Imnuri olimpice“)

Gabriel Dulcu, Valentin Stavru, Remuș Carp, Viorel Orlanda, Dan Purice, Nicu Potlog, Tiberiu Dima. Sîntem cu toții șapte : un căpitan, un secund și cinci băieți ascultători care stau drepti în fața căpitanului... și-ar fi în stare să-i rupă gîtul pentru orice modificare de traseu. Unii fac parte din colectivul de redacție al „Revistei noastre“, alții sînt membri ai cineclubului. Am hotărît împreună că facem un film și să ne „jucăm“ cît mai bine rolul de drumeji.

În dimineața în care autobuzul ne-a lăsat în satul Prahuda, drumul s-a așezat lung în fața noastră, cu multe posibilități de evadare spre dreapta sau spre stînga. Întîrziem în sat pentru a-l vizita pe Jighir Ion și apoi pe Radu Lăbunț. Sînt oameni bătrîni, care mai lucrează lemnul, primul pentru utilitatea practică, iar cel din urmă pentru plăcerea formei și a coloritului, amîndoi cu aceeași dragoste. Lui moș Radu i se surpase casa, se duse la vale. Mai are o cămăruță, fosta bucătărie. S-a zbă-

tul pentru a găsi o casă, în care să-și expună obiectele. Acum este din nou gazda amabilă a celor ce vor să-i vadă lucrările. Îl allăm în căsuța lui de pe coastă, încrustînd în țipar de caș, cu imaginea soarelui. Se poate încă mîndri cu trei fluierie la brîu, „armele“ lui, și cu vorbă de flăcău. Gabi îlmează ca un erou obiecte pe care ni le arată meșterul. Azi a tras o casetă întregă, ceva colosal pentru rezerva noastră de cinci casete. Dar merită.

La moș Jighir găsim două costume tradiționale, pe care Nicu și Viorel le-au îmbrăcat cu mare fast. Și astfel echipați, împreună cu nora gazdei, au pozat în fața „camerelor de lual vederi“, ca niște oameni care ar vrea să zică : „Mergeți cu bine și mai treceți pe la noi“.

Băieții sînt mulțumiți că toate acestea au rămas pe peliculă și fericit că-i de-abia începutul iar cînd

(Continuare în pag. 446)

200 DE KM ÎN INIMA VRANCEI

(Urmare din pag. 445)

moș Radu a terminat de istorisit legenda haiducului Bahnă, ne pregătim să „măsurăm” sănătos drumul pînă la Nereju.

La Spulber, părăsim drumul și înotăm prin soare, peste văi, pîraie și pășuni; pe seară sau chiar pe întineric, întindem corturile între două brațe ale Zăbalei, lîngă o moară de apă.

A doua zi ne-a însoțit drumul acela neregulat ca valea unui torent printre păduri negre. Bătrînii povestesc de un sat aflat în mijlocul acestor păduri, sub Muntele Vulturul, între doi afluenți ai Zăbalei. Se spune că acest sat, numit Luncile Secării ar fi cel mai vechi de pe Valea Zăbalei, locuit poate chiar de daci. Stilul lor de construcție se mai păstrează și astăzi.

Pornind la drum, fără nici o indicație precisă, ar fi fost nevoie de o săptămînă pentru a găsi acel loc. Din Sahastru există poteci care duc spre Muntele Vulturul. Ne-am gîndit să încercăm acest din urmă traseu, dar cum în ajun nu mai avusesem lumină pentru a urca în Sahastru și a căpăta indicații, planul a căzut.

La Căldări, am hotărît să poposim două zile. Locul de tabără l-am ales cam la 500 m de cataractă, o ispravă a Zăbalei de pe vremea cînd era lînră de tot.

Corturile sînt întinse pe o pajiște, lîngă apă, la umbra brazilor. Avem un cort mare, de campanie, pe care Viorel l-a dus în spate tot drumul, îngrijindu-l ca pe un frate. Îl întinde întoldeauna cu îndemînare. Acum i-a ales un loc perfect: dimineața la soare, la amiază la umbră și apoi iar la soare; i-a făcut o saltea de cetină și în fine s-a uilat cu un aer mîndru la cortul cel mic al căpitanului, așezat cu mai puțină „artă”. Prima grijă e să facem un dig, ca să crească apa. Și ea a zăbovit acolo așteptîndu-ne să ne scaldăm și să ne batem cu stropii ei, pînă cînd soarele nu ne-a mai văzut. Seara sîntem în jurul focului. Romi semnează poziția exactă a taberei. Are busolă și o pălărie „democrație” pentru sperietorile de lux. Și Viorel a scris în jurnalul său des-

pre starea vremii. Stabilește, după direcția vîntului, timpul probabil pentru a doua zi. A prezis vreme frumoasă.

Și așa a fost.

Sînt ultimul de cart și de plicti-seală m-apuc să fac o masă de piatră, din șisturi netede. Masa fiind... dintr-o bucată, a fost apreciată și pînă seara a avut în juru-i bănci din același material.

...Nu era ca „Masa tăcerii”...

A hoinărit fiecare după poftă, dar s-au făcut și „descoperiri”: la prînz, Viorel s-a întors cu o bucată de cărbune (după ce colindase pe cealaltă parte a rîului). El de-

clară „presei“ că această bucătică face parte din niște importante zăcăminte de huilă din subsolul Vrancei. Foarte interesant! Apare apoi Romi, care duce cu multă gingășie o viperă, iar în cealaltă mână o șopîrlă de toată frumusețea. Această glumă sinistră a sîrnit un rîs home-ric. Pe seară, vremea s-a răcit; vîntul și-a schimbat direcția, iar norii au început să tune amenințător. Dar a fost de scurtă durată.

A doua zi, ne-a întovărășit iar soarele în drum spre cabana „Giurgiu“. A fost o căldură „masivă“ și noi, veseli, strigam în cor „Aho!“ întrecîndu-ne cu ecoul. (Numele expediției este „Aho!“ și noi îl folosim ca salut). La un moment, cînd pe malul celălalt a trecut un grup, strigătul nostru a străbătut văile ca un tunet, umplîndu-le cu vocale războinice. Dincolo se iăcuse liniște și era pe drum un strigăt de răspuns, însă „Aho!“ le-a acoperit vocile. „Lupta“ a continuat pînă cînd au dispărut în depărtare și păsările au putut să se întoarcă la cuiburile lor, urșii au ieșit din vizuini, cetina a șoptit mirată, iar Zăbala a curs din nou.

Cu noi forțe în piept, ne-am gîndit să întindem corturile pe Lăcăuți, chiar în seara aceea. Cînd am ajuns la „Giurgiu“, era soarele în vîrfurile bradului. Am intrat să luăm lapte, dar n-am mai putut ieși din cabană; deasupra văii, norii s-au adunat repede, s-au izbit cu strigăte sflșietoare și-au curs drăcește. Gazdele nu ne-au lăsat să plecăm, ci ne-au oferit casă și masă. Seara ne-au chemat la horă, în cabana cea nouă.

Cocoșii anunță ziua cea mare. Am plănuț să ne rătăcim. Da, să ne rătăcim. Avem și talent în asta. Va fi cea mai frumoasă rătăcire, căci vrem să ajungem în vîrfurile Lăcăuți, pe un drum lung și neumblat. Consultăm hărțile, cerem informații, pentru a ne rătăci cît mai bine. Viorel își rotește ochii ca un diavol, căpitanul filmează aerul acestei noi zile, ceilalți cu fețe curate de sfinți se uită la Viorel și mănîncă biscuiți. Dan îi întrece pe toți în ceea ce privește mărimea ochilor.

Am ajuns la concluzia că aerul ie-se din pămînt, că el curge ca și apa și e limpede doar la munte. Luăm apa în mîini și ne-o aruncăm unul altuia; e un ritual la noi, am vrea să ne-o aruncăm sub piele, căci

apa și aerul îl învie în fiecare zi pe „Aho“. Plecăm odată cu drumul. Odată cu el, au plecat mulți și-au ajuns împreună, dar noi îl vom păcăli. Ne vom preface că-l ascultăm și deodată sprint, întă și iar poteca. Ea e o fată sălbatică, te poartă cu vorba, deși nu are atîta cultură ca drumul. E mai firească, umbrită de codri și scaldată de rîuri. Se joacă punîndu-ți brazi în cale. De intri

și încearcă să păși n-o mai vede, o ori ne folosim de nare ca să ne str. Cu pași de par dreaptă spre un p pe care îl jîntește se apleacă în sco soarbe repede și i Viorel, luminat a șește singur pe o

în joc te ia de mînă și-ți arată poieni, te duce la deal și la vale; cînd n-o mai vezi, e ascunsă pe aproape. Rîzi în hohot, îi sorbi apa cu lăcomie și ea nu obosește niciodată.

Mergem pe un fel de terasă, pe buza văii, cărare domoală, neumblată, păsărită de mult. Aici se naște un fel de teroare: teroarea labelor de urs, care presară calea din loc în loc, printre pași de căprioară și tropote de mistreți. Cu fiecare pîrîu iulgerat ne afundăm într-o vale închisă în munte. Viriul nostru e în dreapta, rămîne în urmă și totuși nu urcăm. Iar urmele de urs se înmulțesc. Nu e frică, ci un soi de curiozitate cu șapte fețe. Soarele stă deasupra noastră, vîntul s-a oprit și așteaptă, păsările tac și ne ascultă pe noi. Sîntem pe altă lume.

Ursul e stăpîn aici.

Începem să urcăm. Intrăm într-o umbră deasă. Poieni cu iarbă înaltă apar în stînga, fiecare cu vocile și soarele ei, țipînd sub cupolele albastre ale codrului dintotdeauna.

Bunica (Valentin) citește urmele

de el, Romi vagabund, bucurîndu-se de s de noi, rîde nebun mă de-a lui Nicu.

...Cît am mers Nicu se oprea la apă și izbucnea din

— Mamăăă, ce Aruncîndu-și rucș toate hainele răsuc

reze poteca. Când
dăscoceste și une-
securi și îndemî-
ecurăm după ea.
tizan, Dan se în-
unct dintre cetini,
cu ochii vrăjiți,
orbura unui pîrîu,
ar caută înainte.
le inspirație, pă-
linie văzută doar

tea cu palmele pe genunchi. O tă-
cea întotdeauna să se odihnească.
Noi rîdeam cu mîna pe inimă, cam
cît timp îi trebuia lui să se plicti-
sească... Poartă cel mai greu rucsac
înzestrat cu instrumente, prelată,
pari de cort, bidoane cu lapte, se-
cure și două picioare pe măsură.

Sîntem iar deasupra văii. Jos, um-
brele se joacă peste frunze uscate.
Pe cărare, iarba a încremenit sub
bolta poienii. Ne aruncăm pe jos, fi-
ecare se îndoapă cu ce vrea, din
ce găsește: aer, soare, păsări. Gabi
montează ultima casetă în aparat și
aruncă ochii în vale și se oprește
cu urechea la pîndă. Se aude o ră-
suflare grea, undeva între trunchiu-
rile negre.

— Uite-l!!!

Degetul lui Viorel arată o siluetă
mare, cam la 100 de pași de noi.
Urcă spre cărare.

S-a iscat o ceartă pe tema ursul
inofensiv, care, în fond, e de două
feluri: ursul mort și ursul care nu
te-a întîlnit.

Deci, ne facem că plouă și ne în-
șirăm spre dreapta, către un loc de
popas. Am așteptat în liniște. pînă
cînd ursul a căpătat imaginea u-
nui motan cu coada scurtă și ne-am
întors în poiană.

La cîțiva pași mai încolo, urma a-
dîncă a unei labe cu ghiare de o-
țel ne povestește că n-am făcut rău.

Galerii drepte străbătute de abur
ni s-au deschis în față, tresărind sub
detenta felină a celor șapte trupuri.

E liniște. Ba nu: Romi, proptit pe
picioare, cu pălăria pe spate imitînd
gestul lui Nicu și rîzînd cu lacrimi.
explodează:

— Mamăăă, ce loc de baie!!!

Curînd începem să coborîm.

Cine ar fi putut să creadă că dru-
mul o ia la stînga, cînd noi ar fi
trebuit să urcăm spre dreapta? Tre-
buie să găsim cărarea marcată. Cu
siguranță, a rămas în urmă. Dar
Viorel o simte pe aproape și împre-
ună cu Dan o descoperă.

Trecem pe calea abruptă care ne
va duce la țintă.

Și pentru asta strigăm văilor pro-
vocarea la luptă și salutul nostru de
pace: „Ahoel!”

Pe seară, luăm masa înainte de
ultimul urcuș.

În vîrf, la 1777 de m, vîntul șu-
ieră deasupra unui platou nordic
dîncolo de marginile lui lumea se a-
fundă în neguri de brad.

Stelele vin de departe să trăiască
o clipă printre crengi zvîrcolite de
ienuperi, oprindu-se, ca într-o noap-
te de iarnă, înghețate deasupra lu-
mii noastre.

Ne așteaptă drumuri lungi, la vale,
o rătăcire de două zile prin Co-
vasna, ape curate în cascada Putnei,
noapți cu lună în păduri. Dar toate
acestea se pierd odată cu noi în
zorii care vin.

Dimineața ne găsește în picioare,
cu aburi pe față, tăind depărtarea
în patru. Voci tari se ciocnesc a
glumă deasupra ceții. Un soare apa-
să culmile.

Jos e tot ce ne putem dori.

Dar aici lași o parte din tine, ca-
re să culeagă viața dintre ierburi și
să ți-o dea așa cum e: dreaptă și
curată ca cetina.

Călcăm la vale, mai la vale, și un-
deva, departe, strigăm, verde un
„Ahoel!”, sub un petic de cer din țar-
ra noastră.

Tiberiu DIMA
anul III A

ondează peste tot,
pare, de apă și
este de vreo glu-

pe valea Zăbalei,
fiecare ochi de
senin:

loc de baie!!!

acul pe spate, cu
ite pe ei, se bă-

„MANUSCRISELE LUI EMINESCU

(Urmare din pag. 429)

poezia lui Eminescu, de poezia antumă și poezia postumă. Eminescu, după cum știți, a debutat la „Familia”, care, pe vremea aceea, apărea nu la Oradea, ci la Budapesta, sub conducerea lui Iosif Vulcan. Adevăratul său debut este cel de la „Convorbiri literare” în 1870, cu „Venere și Madonă”, „Epigonii” și „Mortua est”. Unii eminescologi totuși periodizează activitatea poetică a lui Eminescu în două sau în trei etape: etapa primelor începuturi, pe urmă încă o perioadă de 6 sau 7 ani de colaborare la „Convorbiri literare”, pentru a fixa maturitatea poetului în jurul anilor 1876—1877. Eu nu sînt de această părere. Eu consider că de la începutul colaborării lui la „Convorbiri literare” cu „Venere și Madonă”, „Epigonii” și „Mortua est” versul eminescian este constituit, armonia eminesciană este aceeași, genialitatea lui creatoare se manifestă de la vârsta de 20 de ani. Este inutil să împărțim în două această genialitate creatoare, adică să creăm perioade artificiale, într-o creație care, de fapt, n-a ținut decît 13 ani, între 1870 și 1883. Ultima poezie pe care o citește în cadrul „Junimii”, înaintea accidentalului mental, care a dus la prăbușirea genialității sale, este „Doina” pe care a citit-o la Iași în primele zile ale lunii iunie 1883; era pregătită pentru dezvelirea statuii lui Ștefan cel Mare, el însă s-a abținut de a face lectura în cadrul acela public larg, cu toate oficialitățile și a citit poezia în cadrul mai intim al „Junimii”. A fost cîntecul lebedei, asistența a izbucnit în aplauze, toți cei de față l-au îmbrățișat pe Eminescu. La cîteva zile după aceea s-a produs ireparabilul și activitatea genială a lui Eminescu a încetat. El și-a supraviețuit încă 6 ani, pînă la 15 iunie 1889, în care timp însă nu numai că n-a scris nimica, dar nu l-a mai interesat editarea poeziilor lui. Prima ediție a poeziilor lui Eminescu apare în decembrie 1883, cînd el era internat la Ober Döbling, la Viena. El se însănoșește peste cîteva luni. Ar fi putut să-și facă corectura la ediția a II-a, care a apărut în 1885, dar nu l-a interesat. Nu l-a interesat să-și facă corectura nici la ediția a III-a. Ediția a IV-a a apărut postum, la cîteva luni după moartea lui. Deci pe Eminescu, după prăbușirea inteligenței lui creatoare, poezia și literatura nu l-au mai interesat.

Dar să ajungem la aceste manuscrise. Prin ce sînt importante manuscrisele depuse de Titu Maiorescu la „Academie”?

Dacă dv. ați avea în bibliotecă ediția Perpessicius în 6 volume: primele trei apărute în Editura Fundațiilor regale, celelalte trei în Editura Academiei Republicii Populare Române și pe urmă Republicii Socialiste România, ați vedea că fiecare dintre poeziile lui Eminescu publicate în

timpul vieții, a avut un număr de variante, plecînd de la 2 pînă la 10 sau 18. Ce înseamnă aceasta? Numărul mare de variante la poeziile lui arată grija artistică a poetului, adică dorința lui de a nu publica o poezie imediat după ce a terminat-o, cam cum fac toți poeții din ziua de astăzi. Din dorința de a realiza un mic cîștig material de cîteva sute de lei la o poezie, cum o termină o și depun la redacția unei reviste, care o și plătește după apariție, la o săptămînă sau două. În vremea aceea, revistele nu plăteau, problema cîștigului nu se punea. Poeții se împărțeau în două categorii: poeți spontani care contau pe improvizațiile lor, declarîndu-se satisfăcuți cu ceea ce improvizau, și poeți mai dificili, mai exigenți față de ei înșiși, cum era și Eminescu, care ținea o poezie în sertar luni întregi și uneori ani întregi. Ciocnînd, retranscriînd, înmulțind numărul variantelor peste imaginația noastră. Vă dau un singur exemplu, sonetul „Veneția”: „S-a stins viața falniciei Veneții”; multă vreme s-a crezut că este o poezie originală. Pînă la urmă s-a văzut că este o poezie a unui poet austriac de limbă germană, cu nume italianesc, Gaetano Cerri și că era pur și simplu o traducere. Ei bine, există în manuscrisele de la „Academie” 18 variante ale acestei traduceri. Dacă la o traducere Eminescu a avut atîtea variante, vedeți cît de greu ajungea el la sentimentul satisfacției depline față de muncă lui chiar de translator. Nu mai vorbim de cea de creator. De aceea mai ales ediția Perpessicius, care ne dă toate variantele poeziilor lui, arată un travaliu artistic uriaș. Eminescu a muncit pe poeziile lui care par, prin armonia lor desăvîrșită, că sînt țîșnite de la izvor și prin claritatea și armonia lor par a fi rezultatul unei fericite inspirații. Manuscrisele lui ne dovedesc dimpotrivă că sînt rezultatul unei munci artistice crîncene, care arată o voință, o tenacitate, o putere de muncă și-un scrupul artistic cum n-a mai avut nici unul dintre poeții noștri, mari sau mici. Rămîne o întrebare: dar poezia lui postumă? Poezia lui postumă ca întindere depășește cantitativ poezia lui antumă, pentru că în ediția Maiorescu, ediția întii, au intrat numai 64 de poezii, dacă nu mă înșel. Ei bine, totalitatea poeziilor lui se ridică la cîteva sute, unele din ele foarte lungi. Bunăoară, poezia „Egipetul”, apărută în „Convorbiri literare”, în primii ani ai tinereții lui, face parte dintr-un vast poem intitulat „Memento mori” („Diorama” sau „Panorama deșertăciunilor”), un poem de cîteva mii de versuri. El a socotit că doar cam a douăzecea parte din totalitatea poemului merită să fie publicat. Acest cinci la sută pe care îl dau cu aproximație, reprezentînd deci proporția între „Egipetul” și totalitatea poemului „Panorama deșertăciunilor” sau „Memento mori” care-i un

SÎNT REZULTATUL UNEI MU

fel de istorie a omenirii, reprezintă și procentajul poeziei sale antume față de poezia postumă. Adică poezia postumă este poate de douăzeci de ori mai întinsă ca număr de versuri decât poezia antumă, poezia publicată în timpul vieții lui. O altă notă distinctivă: în tinerețe, Eminescu avea ambiții nelimitate să înfățișeze fie o istorie vastă a omenirii („Memento mori“ sau „Panorama deșertăciunilor“), fie problema destinului omului pe pământ, cum este poemul „Mureșanu“, poem fantastic, în care marele poet revoluționar ardelen de la 1848 își pune problema relațiilor dintre om și univers, dintre om și destin. E un poem pesimist, pe care el l-a reluat de trei ori

ră către miazăzi, iar în partea a doua, Ștefan cel Mare are o prozopopee, adică un lung monolog, în care întâi vorbește despre felul în care memoria sa a dispărut, însă a trăit în foldo. Și pe urmă anunță, în legătură cu această căsătorie o Românie mare, regat, coroana României, o poezie profetică. De ce n-a publicat Eminescu? Oricare alt poet ar fi publicat-o, căldându-se și la avantajele pe care le-ar fi putut avea de a deveni poet oficial, de a fi răspândit de domnitor, de a avea acces la curte. În orice caz, acest poem putea fi interpretat, dacă apărea ca un act de servilism față de coroană sau ca un act de apropiere față de coroană. Ei bine, den

în interval de 15 ani și nu l-a terminat. Iată, deci, în timp de 15 ani a dat trei variante deosebite între ele, unele mai scurte, altele mai lungi, unele în care intervin și alte personaje, unele mitice, cum e Ondina, altele în care e un monolog, și pur și simplu nu l-a mulțumit.

Eminescu a publicat și poezii ocazionale. Una dintre ele, pe care n-o găsiți decât în vol. IV al ediției Perpessicius, e o poezie publicată de Perpessicius, după manuscrisele depuse de Maiorescu, și care are un subiect cu totul special: în 1869, domnitorul Carol s-a căsătorit cu principesa Elisabeta de Wied. Eminescu a făcut un vast poem de câteva sute de versuri, în care, în partea I, ca și cum nu ar fi o împrejurare reală, ci un basm, o prințesă a Nordului coboa-

nitatea lui Eminescu, mândria lui de a nu se crede solicitator, de a nu se crede că cere o favoare de la domnitor, cu ocazia acestei căsătorii, a făcut că a păstrat poema în sertare. Dar are versiuni splendide. Nu cunoaștem mai multe variante ale acestei poezii.

Sînt poezii unde avem o singură versiune, dar sînt poezii, cum vă spuneam, chiar traducer care merg pînă la 18—20 de variante. Această cifră vă uimește. Nu trebuie să vă uimească. V-ați pus dv. vreodată întrebarea cîte variante există din „Miorița“? Dacă aveți în biblioteca liceului dv. ediția lui Fochi veți vedea că există 900 de variante, nu toate complete. Dar „Miorița“ are o vechime de cîteva sute de ani. Pe urmă, „Miorița“ a circulat în toate provinciile

NCI ARTISTICE CRÎNCENE"

românești, uneori în variante deosebite, alteori fragmentar, și așa s-au putut strînge 900 de bucăți din cea mai populară dintre baladele populare românești. Iată, deci, că variantele nu sînt numai o față a poeziei culte, sînt și o față a poeziei populare. Poporul, în decurs de cîteva sute de ani, trecînd din gură-n gură o temă de baladă în speță, adaugă sau taie, modifică, transformă. Toate aceste transformări sînt creații anonime. În poezia lui Eminescu, creațiile aparțin unuia și aceluiași veșnic nemulțumit de ceea ce scria. Or, noi avem în persoana lui Eminescu, ca poet, următorul fenomen surprinzător: cel mai genial dintre creatorii noștri lirici a fost

și cel mai exigent cu el însuși, a fost cel care s-a îndoit cel mai mult de capacitatea sa de creație. O calitate morală, de modestie care nu este foarte frecventă la creator, fie că acest creator este poet sau prozator, sau este compozitor, pictor sau sculptor; creatorii sînt de obicei foarte orgolioși, sînt foarte îngîmfați de persoana lor. Fiecare se crede cel mai mare în genul în care lucrează, fiecare crede că este incomparabil. Să vă dau un exemplu: era un critic de artă, Zambaccian, care a și lăsat un muzeu foarte frumos, era și mare colecționar. Ședea de vorbă cu pictorul Iser. Iser era și un foarte bun desenator și un foarte bun pictor, însă nu dintre cei mai buni. Erau cîtiva mai buni ca el. Bunăoară, Pătrașcu era superior.

Iser strîmbă din nas: „Pătrașcu“. Era Pallade, superior lui. Iser strîmbă din nas. „Tonitza“. Iser strîmbă din nas. Și atunci îl întrebă Zambaccian:

— După dumneata, cine e cel mai mare pictor român?

Și Iser răspunde:

— Mă mai întrebă ?!

— Da, te întreb.

— Eu! răspunde Iser.

Ei, cam în această situație de a arăta la el și a spune „Eu sînt cel mai mare“ sînt foarte mulți creatori și din domeniul literaturii.

Eminescu nu zic că nu avea conștiința genialității sale, dar el nu apărea în public cu o poezie despre care să nu aibă el însuși convingerea că merită ca să apară. Și de aceea manuscrisele lui au ajuns la 10 000 de pagini. Fără îndoială că în aceste 10 000 de pagini nu sînt numai poezii. Sînt pagini de proză, unele în limba germană, unele note de lectură. Eu cred că cele mai multe sînt transcrieri de lectură, fie din reviste, fie din ziare, fie din cărți pe care nu le putea cumpăra. A transcris pentru cultura lui care era foarte vastă. Eminescu este poate poetul nostru cu cea mai vastă cultură. Deși el n-a avut decît trei clase gimnaziale, n-a terminat liceul, cultura lui universală și lecturile lui de o foarte mare varietate, fie de literatură, de filozofie, de sociologie, de economie politică, de științe ale naturii și chiar și de matematică, iar în filologie mergînd, pe lină limbile europene, pînă și la sanscrită. Își făcuse o gramatică sanscrită și texte în alfabetul sanscrit. Eminescu, deci, în aceste manuscrise ale lui și-a depus notele lui de lector care constituie un vast șantier al culturii sale universale (pentru că Eminescu a avut o cultură universală, nu zic enciclopedică pentru că enciclopedică, la rîndul ei poate fi luată din enciclopedii, pe cîtă vreme Eminescu mergea la lucrările capitale, de filozofie, de sociologie ș.a.m.d.) Își îmbogățea spiritul și orizontul cu lecturi uriașe.

O problemă care se pune de mulți ani de zile este dacă aceste caiete ar fi bine sau nu să apară în întregime. Eu am făcut tatonări în timpul anilor în care am fost director general și m-am lovit din partea editurilor principale de diverse obiecții: că sînt prea multe, că nu sînt fonduri. Și într-adevăr, publicarea manuscriselor lui Eminescu într-o ediție fotografică sau xeroxată ar implica o cheltuială de cîteva milioane lei. Însă, ia închipuiți-vă dv. ce câștig ar fi pentru cultura noastră ca orice iubitor de Eminescu să poată avea, la prețuri ieftine, 42 de volume, să zicem, fiecare de cîte 300 de pagini, în medie, care să constituie ca o enciclopedie, ca un „Larousse“ mare, care pe vremuri avea 35—40

(Continuare în pag. 453)

În jurul lui leu

Afin Blanca cu din leger
 Damaul este al lui suror
 Căci măcaru este copula
 Din aceluia iubire

Măm în schit la ofânta Anna
 Te găs la cel din otel
 Măgăreană vici tale
 Mănturca feia mele

Nu vinu lăta, cu rana
 Ai mări suflet tîndu, vîr
 Cu iubire vînalul, jocul
 Trănt lăme altu leu-l

Nu am pînt să mîl taci
 Ce am apung la cătete
 Si cîbuc cîm și cast
 În fun vînt de tîmîc

Ale ma bîm căl gîrste
 Lasa lăm oue gînd
 Măm în zon de la placă von
 Căte schitul actiu și ofînt

Eu aude - plămpe - Păria
 Te vînta se gîra în lămă
 Duna se gîste gîndu
 Si de un dor fîra de mîmă

Si pîngina cîmpîna calul
 Calul e cel alt ca noua
 Si năcuga mîndra comă
 Si gîngînd în pîre sena

S'arbitra pu el și gîlac
 Pîri în vîntu, capu gîgl
 Nu se vîntă vîmăle
 Nu pîncete vîncîgl

Pe cărări pîncete vînt
 Merg și cîm și fîr de capul
 Cînt a scrie cașe vînt
 Mîncînt gîm cîm și scapet

Umbră în cîm și cîm
 Tulgureza de lămă
 La trecu și frunza în pîncet
 Si pîm mîmă de cîm

(Urmare din pag. 452)

de volume (să fie manuscrisele lui Eminescu, la dimensiunile lor?) Atunci abia ne-am putea da seama de substructura operei lui Eminescu; opera lui Eminescu constituie o structură, iar cultura cu care și-a alimentat el creația sa poetică este substructura acestei grandioase opere. Pentru noi, Eminescu este ceea ce este Goethe pentru germani, este ceea ce este Dante pentru Italia, este ceea ce este Shakespeare pentru Anglia, este piscul creației individuale și naționale, în același timp, Eminescu reprezentând nu numai un geniu inegalabil, dar și expresia cea mai înaltă a creativității poporului nostru. Și-atunci unul din scopurile majore ale culturii noastre este să avem un Eminescu complet. Or, acest Eminescu complet îl putem avea pe două căi: prima — tipărirea completă a manuscriselor lui, a doua — tipărirea completă a operei lui, inclusiv gazetărești. Ei, aicea se ridică unele obiecții asupra tendințelor articolelor lui politice. Tovarășul Miron Constantinescu, cînd era președintele Academiei de științe sociale și politice, dimpreună cu prezidiul Academiei m-au însărcinat să purced la publicarea mai departe, ducerea la capăt a ediției Perpessicius. Atunci am vrut să-l conving pe tovarășul Miron Constantinescu că și opera lui politică poate fi tipărită în întregime, cu comentarii, cu note. N-am avut suficiente ocazii să dezbat această problemă cu dînsul, m-am amînat mereu, pînă ce soarta vitregă a făcut ca dînsul să dispară din mijlocul nostru înainte de a împlini vîrsta de 57 de ani — o pierdere importantă nu numai pentru partid, ci și pentru cultura noastră și pentru țară, pentru că tovarășul Miron Constantinescu se ocupa de problemele majore ale culturii noastre și-l interesa foarte mult continuarea ediției Eminescu. Actualmente, pe lângă cele 6 volume „Eminescu“ avem gata de tipar vol. „Teatru“. Pe de altă parte, secția de bibliografie a Academiei a lucrat la vol. I al bibliografiei generale a operei lui Eminescu, care va constitui vol. I. Deci, noi avem gata de tipar vol. VII și vol. IX. Vol. VIII va privi opera lui de proză literară și vol. X va completa bibliografia. Dacă în interval convingem forurile superioare culturale că ar fi necesară sau posibilă și publicarea articolelor lui politice s-ar adăuga un volum în plus. Cu aceasta însă cred că v-am întreținut prea mult, v-am pus răbdarea prea mult la încercare. Vreau să rețineți din aceste spuse de mine cîteva idei principale: una că Eminescu, în anii de la Viena și de la Berlin, a muncit enorm, a audiat foarte multe cursuri, pe o gamă variată de teme și de discipline și și-a format o cultură uriașă. Întors în țară, a continuat colaborarea la „Cînvorbiri literare“, începută de pe vremea cînd era la Viena, de unde și-a trimis primele două poezii, în 1870, și a continuat activitatea lui poetică. Însă, un lucru pe care am uitat să-l dezvolt în fața dv., și cu aceasta voi încheia! În opera lui poetică, începu-

„Manuscrisele lui Eminescu sînt rezultatul unei munci artistice crîncene“

sem să vă spun, în prima tinerețe, aveți foarte vaste și poeme foarte întinse rîpi vulturoși, plana la mari înălțimi, pe urmă o concepție mai severă asupra artiștii artistice să-l facă să meargă către scurte, către poemele cizelate și să blema perfecțiunii pe planul întii cu ab marilor proiecte. Fără îndoială, el co scrie unele poeme mari, dar marea fan rul planat, de cosmonaut, printre așt fantastică propriu-zisă, el a abandonat-o „Luceafărul“, care e o reluare. Cu exceafărului“, se poate face o ruptură înt lui proiecte filozofico-fantastice din pri te și între poemele scrise la vîrsta r în care urmărește în primul rînd pe Spirit excesiv în toate, Eminescu poa gerat în goana după perfecțiune. Îns tele au fost admirabile. Unica muzica care a realizat-o în limba și în vers este o dovadă că munca lui nu a fost. Fără îndoială, dv. ca elevi sînteți suff căliți de profesorii dv. asupra valorii să nu vă mirați că eu însumi am stăru mult asupra acestui lucru. Însă eu nu de munca didactică propriu-zisă, eu voi pre munca artistului, despre munca c Acest lucru este valabil și pentru mun de știință, este valabil și pentru munca șului superior, care creează forme noi ventă. Toate aceste forme de creație ce că uriașă. Nu veți putea realiza în via superioare decît prin muncă. Și nu nu veți vedea că munca, care nu mai este gere, adică obligație din afară, ci obli rioară, pe care singuri v-o impuneț muncă dă cele mai mari satisfacții celu crează. La sfîrșitul unei vieți cum sînt am 73 de ani, pot să spun că cele mai tisfaccii ale vieții mele le-am tras d Consider că cea mai mare bucurie poate avea un om în rezultatele munci vă doresc dv., ca eliberați de uniformă mai tîrziu de anii studiilor superioare, i care vă veți dedica unei munci creato rez tuturor ca această muncă să fie din toate punctele de vedere și să vă tisfaccii în raport direct cu eforturile tatea dv. în muncă. O nație ca a noa tru a deveni o națiune mare, vrednică toriul ei, vrednică de numărul ei, vre viitorul ei, trebuie să fie o națiune cre toate treptele activității ei. Iar dv. care pe treptele supreme ale pregătirii intelec teți datorți față de patria noastră social pregătire profesională de rangul I, p să puteți da opere vrednice de o țară o țară în rîndul marilor națiuni creatoa ceasta am terminat și vă mulțumesc pe tie.

(Text prescurtat, înregistrat magnetică).

Scriitori focșăneni de altădată

(Urmare din pag. 441)

ori „maestre“ și, Doamne, cită bucurie i se citea pe chipul lui, iluminat de sfințul har al scrisului.

Dar după o bucată de timp, cînd trenul ajunsese pe la Rîmnic, am căzut pe gînduri și i-am spus:

— Dragă maestre, te rog să mă ierți, eu nu prea mă pricep la literatură, dar mi-am adus aminte de un oarecare scriitor, Duiliu Zamfirescu, nu cumva era focșănean?

— N-am auzit. Se poate. Și ce a scris?

— Păi, ce să scrie? Poezii, nuvele și o serie de cinci romane. A făcut ziaristică semnînd cu pseudonimul „Don Padil“, a fost diplomat și a trăit mulți ani la Roma, la Atena și la Bruxelles. A murit în 1922 și e îngropat în cimitirul sudic.

Maestrul mă privea cu neîncredere.

Și au mai fost și alții: dramaturgul Dimitrie Ollănescu-Asconio, George Orleanu, poet, traducător de mari resurse din teatrul francez, în versuri, autor al unor poezii publicate prin revistele vremii, semnate la început Gheorghe de la Odobasca. După aceea, prozatorul Ion Ciocîrlan, colaborator al revistei „Semănătorul“, un scriitor foarte prețuit de N. Iorğa și care la începutul carierei sale semna cu pseudonimul Mărioara Florian. Un alt romancier focșănean, Constantin Apostol, a publicat în cel de al treilea deceniu un roman intitulat „Altceva“, primit excepțional de critica literară. Romanul îl semnase cu pseudonimul Apostol Fulga.

Tinărul începuse să zimbească trist, neîncredător.

Am mai vorbit despre prozatorul I. M. Dumitrescu, poetul Virgil Huzum, poeții Pavel Nedelcu și Alexandru Mavros. Și au mai fost și mai sînt și alții. Vecinul se întristase. Mi-a fost milă de tristețea lui și parcă îmi părea rău că îl jefuisem

de marele său vis. acela de a fi fost „cel dintii scriitor pe care l-a dat orașul Focșani“. A dat din cap cu neîncredere și a oftat. La despărțire, i-am urât să devină cel mai mare scriitor al Focșanilor, dacă n-a putut fi cel dintii, iar el mi-a cerut adreșa din București să mă viziteze și să mă stăm de vorbă.

Inutil să vă spun că n-a venit. S-o fi gîndit că dacă nu i-a fost dat să fie cel dintii, la ce bun să se ocupe de inutilități.

Cînd ne-am luat rămas bun se lumina de ziuă. În trăsura care mă ducea spre casă, mi-am adus aminte de o vorbă rămasă din înțelepciunea vechii Elade, care spunea: „Vai de cetatea care nu știe să-și prețuiască poezii“. Parafrazînd, am putea spune: „Vai de cel ce nu-și cunoaște și nu-și prețuiește poezii!“ Pentru că tot ce a rămas din măreția și strădania poezilor dintotdeauna, a fost și va rămîne acea suavitate care se desprinde din operele de artă.

Zei și întreaga mitologie a popoarelor indo-europene n-au existat. S-au născut și au trăit izvorînd din imaginația poezilor, iar popoarele au crezut cu adevărat în plămuirea lor, însuflețind secole și secole, și mii de generații s-au minunat ascultînd ca pe niște fapte adevărate, lucruri petrecute doar în mintea unor făuritori de iluzii.

S-au surpat împărații, nume de împărați care au umbrat cu lumina lor mohorîtă o bucată de timp au intrat în uitare, iar numele cîte unui cîntăreț a ieșit din mormînt și a început să colinde lumea ca un strigoi fără moarte.

Spuneți-mi, domniile voastre, numele unuia dintre aceia care treceau nepăsători, în calească aurită pe lingă mizeria, boala și zdrențele lui Mihai Eminescu?

Ion LARIAN POSTOLACHE
(fost elev al Liceului „Unirea“)

(va urma)

MONOGRAFIA LICEULUI „UNIREA“ (V)

COMPLETAREA CLASELOR

An de an, începînd din toamna anului 1866, la gimnaziul din Focșani s-a adăugat cîte o clasă. În iunie 1869, dădeau examen cele patru clase ale gimnaziului. La 9 august 1869, într-un raport al lui M. Constantiniu, director, se spunea: „Sper, și-mi place a crede, Domnule Primar, că prin concursul domniei voastre, voi putea la 1 septembrie să am localul reparat și îngădit precum și odăile de care am atîta necesitate ca astfel împreună să putem deschide cu solemnitate clasa a V-a a acestui gimnaziu. (Arhivele statului, Focșani, dosar 19/1869). Prin urmare, se spera în înființarea clasei a V-a. Se sugera de către director, închiderea unei camere pentru această clasă sau transformări în cadrul clasei lui Constantin Stoenescu, astfel ca să se poată obține o sală de clasă în plus. Speranțele mergeau și mai departe. Aceasta o vedem din declarația lui C. Stoenescu, care, la 19 august 1869, spune: „Dacă la anul viitor s-ar înființa și clasa a VI-a, nu zic că n-am odaie în care ați putea pune și clasa a VII-a, dar cu bună înțelegere și cu o nouă învoială, iar nu cu amenințări“. Amintesc și despre proiectul închirierii case'or „domnului Petrică“, unde se puteau găsi camere chiar pentru 7 clase de liceu, nu numai pentru cîinci clase, așa cum se prezenta situația gimnaziului în acel moment.

Odată cu începutul anului școlar 1869, C. Stoenescu pune la dispoziția gimnaziului o nouă cameră pentru clasa a V-a, cerînd în același timp să se emită mandat pentru plata sumei de 150 de lei noi „pentru șase luni începătoare de la Sf. Dumitru a.c. și pînă la Sf. Gîorgiu anul viitor 1870“.

Prin urmare, în primele luni ale anului școlar 1869-1870, la gimnaziu funcționa și clasa a V-a și se pare că a funcționat pînă la sfîrșitul anului școlar. Așa se explică și cererea făcută de studentul Vlad C. Cruceanu, de la Universitatea din Iași, de a ocupa postul de profesor de filosofie și germană la gimnaziul din Focșani, „întrucît — zice el — se va înființa și clasa a VI-a“.

Dar în septembrie 1870, speranțele înființării unui liceu cu șapte clase la Focșani sînt spulberate. Răspunzînd cererii studentului Cruceanu, Ministerul arată că nu poate lua în seamă această cerere, „considerînd că nu are nici o cunoștință de înființarea liceului din Focșani și nerecunoscîndu-i necesitatea înființării unui asemenea institut“ (septembrie 19, dosar 8/1870).

De acum înainte, rapoartele directorului școlii nu mai pomenesc de clasa a V-a, prin urmare, această clasă n-a funcționat decît în cursul anului școlar 1869-1870. Din ce fond au fost plătite salariile clasei a V-a nu știm. De abia în primăvara anului 1879, Ministerul propune prelungirea gimnaziului și prevede în buget fondul pentru plata profesorilor la clasa a V-a, dar Camera nu aprobă bugetul și profesorii nu miși la această clasă sînt desărcinați.

prof. Gh. CHIRIAC

(Va urma)

Limbă și stil

CULTURĂ ȘI LIMBAJ

de prof. univ. dr. GH. BULGĂR

Două aspecte fundamentale ale limbii naționale se impun oricărui observator al culturii universale: *limba este factor de coeziune între membrii aceleiași comunități naționale*, un element definitoriu al națiunii, apoi, ea intruchipează în cuvinte și imagini ale graiului *spiritualitatea poporului*, simțirea lui formele de cultură prin care un popor participă la progresul general al omenirii. De aceea, cu dreptate scria acum mai bine de un veac marele poet Eminescu: „Măsurariul civilizațiunii unui popor este astăzi o limbă sonoră și aptă a exprima prin sunete noțiuni, prin sir și accent logic cugete, prin accent etic sentimente“.

Tezaurul istoric al limbii române oglindește specificul și evoluția culturii naționale, reținând în cuvinte și construcții expresive formele de viață și de creație ale generațiilor premergătoare, ale epocilor mai vechi, cu mult, decît cele consemnate de documente. Căci pe fondul latin-oriental al marelui comunități romanice s-au așezat de-a lungul vremurilor, în condițiile vecinătăților noastre, un bogat material expresiv de surse diferite (slav vechi, maghiar, greco-turc), asimilat și integrat plasmei primordiale latine, modernizată apoi, de mai bine de două secole prin reluarea legăturilor firești cu lumea neolatină, cu vechile culturi romanice; acestea au regenerat nu numai limba și cultura noastră, ci și civilizația Europei în ansamblu.

Legătura strinsă dintre fondul istoric vechi, popular și formele culturii noi, stimulînd mereu înnoirea limbii cu termeni tehnici și cu neologisme necesare exprimării moderne, apoi creația personală a scriitorilor, dar și a vorbitorilor de rînd, toate la un loc îmbogățesc mereu izvoarele culturii și ale limbii naționale și ilustrează raportul strîns dintre cele două domenii ale spiritualității poporului nostru. „Au fost necesari ani și ani pentru ca în depozitul culturii să se strîngă miera cuvintelor“ — scrie Eugen Barbu,

un reputat prozator român contemporan. Și continuă: „La data aceasta putem să scriem și să vorbim folosind un minunat tezaur, cu izvoare în psaltiri și orații vechi, în cîntece haiducești și ode adresate stelelor“ (Gaz. lit. 1962, nr. 16, p. 16).

Principiul enunțat încă de Șincai, în cadrul Școlii ardelenice de acum aproape două secole, prima etapă de modernizare a culturii și limbii naționale, cînd istoria, tradițiile și limba erau instrumente de luptă pentru libertatea și demnitatea nației române, „cultura înseamnă și cultivarea limbii“ — a căpătat o mare putere în vremea noastră; cu dezvoltarea științei, a artelor, a literaturii din ultimele decenii limba literară a făcut progrese impresionante, valorificînd tezaurul istoric vechi și asimilînd creator un mare număr de termeni și construcții moderne, romanice totdeauna, care sînt în spiritul latin al limbii naționale, încît limba română azi se află pe aceeași treaptă a evoluției sale moderne ca italiana, franceza, spaniola, portugheza — surorile ei latine din vest; limba română este însă astăzi singura moștenitoare a întregii imense latinități orientale, care a uimit prin rezistența și bogăția sa expresivă savanții de renume mondial ca Diez, Meyer-Lübke, Puffini, Lombard, Kiparski, Galdi-Guillermou, Tagliavini — toți cercetători renumiți în domeniul limbilor romanice.

Cultura și tradițiile folclorice, literatura populară și cea cultă au trăit de-a lungul veacurilor prin limbă, prin graiul viu în generațiile solidare între ele prin cultură și limbă; înflorirea tuturor ramurilor culturii a determinat îmbogățirea și rafinarea limbii. Prof. H. Jacquier a scris odată, în numărul festiv (100) al revistei clujene *Steaua* aceste admirabile pagini-omagiu pentru acest instrument admirabil de expresie romanică, limba română, făcînd legătura istorică între cultură și limbaj — cuvinte care merită toată prețuirea noastră, de aceea le citez acum ca

un preambul la seria de comentarii care vor urma în legătură cu specificul și expresivitatea limbii române de azi: „Puține limbi — spunea eruditul francez — dintre acelea care fuseseră odată strălucitoare au fost constrinse de condițiile istorice să ducă o viață nocturnă atât de prelungită ca limba română. Dar aceasta a știut să smulgă istoriei și un câștig: munca aceea de elaborare milenară fiind dusă exclusiv de popor, limba a ieșit la capăt cu o savoare populară fără pereche și aptă la creațiile cele mai admirabile ale folclorului. Se poate vorbi chiar de o prezență latentă a folclorului sub fiecare expresie din acest limbaj popular. Generațiile din ultimele secole au știut să persevereze în aceste valori de cultură, modeste și totuși prețioase, atunci când au pornit să cultive limba ca să facă din ea o limbă literară capabilă să răspundă cerințelor moderne. Acest merit este al tuturor; îndeosebi toți scriitorii, pe lângă inovațiile necesare, au vrut și au știut să mențină vii caracterele populare ale limbii; chiar în inovațiile introduse ei s-au supus tendințelor străvechi ale vorbirii populare. Îndoită strădanie care cere astăzi de la toți nu numai respect pentru limbă ci și recunoștință pentru înaintași“.

După cum cultura este o permanentă sinteză între tezaurul existent al spiritului unui popor și înnoirea adusă de efortul colectiv către progres și bunăstare, limba română de azi e luminoasă sinteză a elementelor moștenite și păstrate și a celor dobândite și mereu înnoite sub impulsul civilizației în continuă modernizare și expansiune. În recentul volum despre limbile romanice, savantul francez Charles Camproux de la Montpellier vorbește despre „frumoasa limbă românească pe care o cunoaștem azi“, rezultat al evoluției și eroismului istoric al poporului și mărturie a spiritului regenerator romanic, care fiind foarte vechi și expresiv este în același timp mereu nou și capabil să transmită, să cristalizeze un mesaj, oricât de adânc, de subtil, de complex, al gândirii rodnice de azi. Limba noastră, în care odată Ferdinand Lot vedea „o enigmă și un miracol“, este expresia vie, colorată, sugestivă a culturii românești, componentă de prestigiu a culturii europene de azi.

Șantier poetic

RUNE

*Uite soarele apune,
noapte vine,
noaptea-mi spune
c-o să pleci,
c-o să te fure
valorile lumii, Rune.*

*Rune, Rune,
iructul gurii
și-al pădurii,
șoapte scrii;
plînsul ierbii
i-au adus în taină cerbii...*

*Pe cărare, șes pierdute
visuri multe, visuri multe...*

*Rune, Rune,
vis de ape,
mai vin cerbii să se-adape
la izvoare pe sub pleoape?!*

*Rune, Rune,
ilacăra-i tot un tăciune,
arde, tîmegă, se stinge,
gheață-n suflet se prelinge.
Viața-i drum,
îubirea-i lum.
Rune, Rune,
Uite soarele apune,
Rune, Rune.*

Corina DODOIU,

anul IV C

Liceul „Ioan Slavici“ — Panciu

*) Rune, s.f. pl. — caractere grafice ale celor mai vechi alfabetice germanice, care s-au păstrat în inscripții și documente. În germană, Runen.

Aici, definește însăși poezia ca simbol al frumuseților lumii (nota red.).

Cartea rară

Eminescu, vis de împlinire, fenomen unic în spațiul spiritualității românești, s-a născut la Botoșani, poate pentru a confirma renumele acestui sublim nord de Moldovă. Legat sufletește de Ipotești, satul copilăriei, fascinat de frumusețile din mijlocul cărora era nelipsit, nu a bănuț că îi vor rămâne întipărite, pentru totdeauna mireasma teiului sfânt, undele zglobii ale izvoarelor, colibele liniștite încărcate de misterioase și poetice șoptiri.

Indepărtat brusc de cadrul copilăriei sale, dus departe — tocmai la Cernăuți — începe să resimță din plin absența acelei Moldove incintătoare de care era invizibil, dar organic legat. Totuși are fericirea să

descopere o nouă sursă de bogății spirituale, în persoana profesorului Aron Pumnul, autorul binecunoscutului „Lepturariu rumănesc”.

După moartea profesorului, cartea rămâne în memoria poetului datorită comorilor ascunse în esența ei. Cartea trăiește și azi, se află la loc de cinste printre noi, iar la biblioteca Liceului „Unirea” — spre mândria noastră — se găsește to-mul IV.

El cuprinde o antologie a principalilor scriitori de la Ioan, marele Logofăt (1436), pină la Dimitrie Bolintineanu.

Interesant este nu numai conținutul, ci și coloritul specific, original și naturalețea limbii folosite.

În paginile îngălbenite de vreme sînt prezentați Ioan Molnar, Samuil Micu, Gh. Șincai, Dumitru Țichindeal, Ioan Prale, Gh. Acachi, I. H. Rădulescu, Nicolae Bălcescu, Costache Negruzzi, Cezar Bolliac, Grigore Alexandrescu, Dimitrie Bolintineanu.

O mică trecere în revistă a datelor biografice și o mai detaliată prezentare a operelor, iată pe scurt cuprinsul acestui volum editat la Viena, în 1864.

Principalele lucrări sînt redată cu fidelitate — marcîndu-se în felul acesta imensa muncă de documentare și selecționare — apoi totul este însoțit de un studiu amănunțit. Observațiile și părerile autorului sînt trecute la o rubrică finală. Lucrările, aici publicate, sînt reprezentative pentru creația autorilor respectivi.

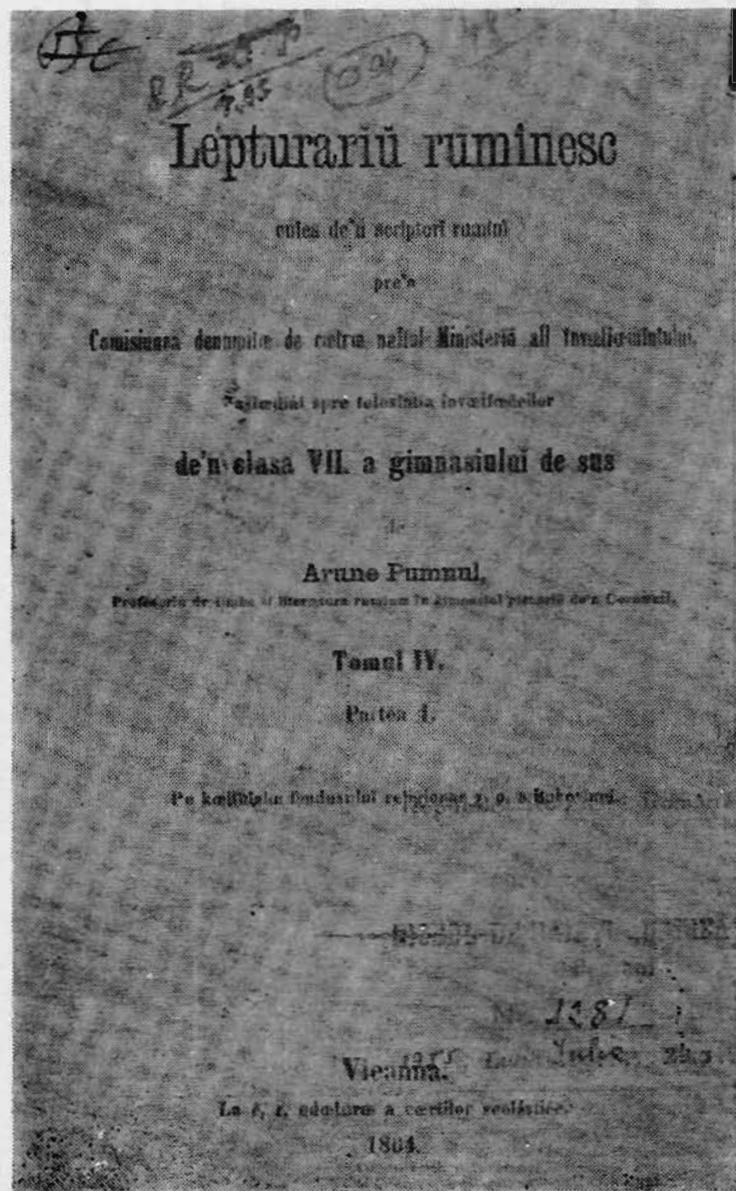
Conținutul extraordinar de concentrat, limbajul destul de inaccesibil, datorită particularităților vremii îi impun un studiu atent și îndelungat.

Faptul că a constituit izvorul principal de inspirație pentru Eminescu — în poezia „Epigonii” — este un factor care a dus la consacraarea ei.

Numărîndu-i anii, sîntem profund mișcați de drumul de peste un secol pe care l-a parcurs, de faptul că a fost „sufletul” lui Eminescu.

Acest volum reprezintă și pentru noi (ca și pentru generațiile anterioare) un adevărat nucleu al genului literar, strîns aici cu tot patosul, devotamentul și inima unui dascăl de seamă al românilor.

Mihaela POPESCU, anul I C
Georgeta BOGDAN, anul III C

Ancheta „Revistei noastre“

MUNCA

1. Cum definiți munca?
2. De la cine ați învățat să munciți?
3. Munciți și intelectual și fizic? Din plăcere sau din alte motive?
4. V-a dat satisfacții?
5. Vi s-au ivit ocazii în care ați fost scutit de efort fizic? De cine?
6. Cum îi priviți pe tinerii „pensionari“?
7. Ați luat atitudine împotriva lor?

Silvia ȘTEFAN, anul IV A:

1. Nu există ceva mai frumos pe lume decât ceea ce e făurit prin muncă de mîna iscusită a omului. Toate gîndurile, toate idealurile noastre se zămislESC în procesul muncii.

2. Dragostea de muncă mi-au în-suflat-o părinții și dascălii mei.

4. Nimic prea lung nu e plăcut, nici chiar viața; lotuși ne este foarte dragă tocmai datorită satisfacțiilor date de muncă.

6. Am căutat să văd dacă nu există vreun mijloc de a te căpătuți fără muncă și n-am găsit nici unul.

7. Întotdeauna am avut o atitudine de protest mult față de cei care nu muncesc.

Mariana MARCU, anul IV B:

1. Nu știu dacă se poate da o definiție muncii, pentru că ea se identifică cu viața însăși, este, cred eu, condiția obligatorie și, în același timp, echitabilă de a trăi. Este cartea de vizită cu care te prezinți în laja semenilor tăi.

2. De la părinți, de la oamenii demni și cinstiți, de la oamenii muncii.

3. Munca intelectuală este pentru mine, în prezent, preocuparea primordială. Pe un plan secund, am situat, deocamdată, subliniez, munca fizică.

4. Da, pînă acum da!

5. Ureori acasă de către părinți.

6. Ca pe niște oameni ruinați, dar nu ratați.

7. Personal nu am întâlnit și nu am discutat cu un astfel de „pensionar“. Îi detest pe trîntori.

Viorica COROZAN, anul III D:

1. Munca, după părerea mea, este sensul vieții unui om.

2. De la modele (părinți și ceilalți membri ai societății).

3. Da, altfel aș degrada ideea de muncă în proprii mei ochi.

4. Firește. Satisfacția pe care ți-o dă întotdeauna sentimentul că tu ai dus ceva la capăt, confirmarea, în acest fel, a capacității proprii.

5. Nu, niciodată.

6. În general, nu-i privesc deloc și cînd o fac îi văd ca pe niște gînganii, pe care, dacă nu ești atent, le-ai strivi.

7. Față de cineva anume, nu. Într-o adunare, mi s-a oferit totuși prilejul să mă exprim împotriva aceluia care-și tocesc tinerețea pe troluare.

Mariana NICODEI, anul IV E:

1. Munca este soarele vieții.

2. De la părinți. Ei mi-au călău-

(Continuare în pag. 460)

MUNCA

(Urmare din pag. 459)

zil primii pași în viață, ei mi-au fost primele modele.

3. Din plăcere.

4. Ultimul act al muncii este reușita care atrage după sine satisfacția. Nimic nu-ți poate da o asemenea stare decât gândul reușitei, gândul că ai putea fi util.

5. Nu.

6. Îi dezaprob pe cei care ne sfi-dează.

7. Dacă îmi va sta în putere, îi voi ajuta. În nici un caz, nu va fi vorba de conciliere.

Valerica Violeta BRAN, anul I C :

1. Înțeleg prin muncă desfășurarea unei activități în domeniul economic, tehnico-științific, social-cultural, potrivit aptitudinilor, pregătirii profesionale și aspirațiilor fiecăruia, în funcție de nevoile întregii societăți.

2. De la oamenii muncii, semenii noștri.

3. Da.

4. Ca elevă, munca din totdeauna mi-a dat mari satisfacții.

Vasile PINTILIE, anul II A :

1. Munca este activitatea omului îndreptată spre un scop. Fiecare individ trebuie să prețuiască munca, pentru că tot ce ne înconjoară este rezultatul strădaniei miilor de generații care s-au succedat.

2. Cei care mi-au format primele deprinderi de muncă au fost familia și slujitorii școlii.

3. De la ei am învățat să împlinesc munca fizică cu cea intelectuală. Dacă se explică conținutul și scopul activității și se dozează în funcție de vîrstă, obligația devine plăcere.

4. Rezultatele muncii dau satisfacție și înving greutățile.

6.—7. Pe tinerii „pensionari” îi consider niște oameni fără personalitate, fără conștiință, fără responsabilitate. Deci nu sînt oameni.

Graziella-Mihaela VARVARA, anul II C :

1. Cheia care deschide porțile unei vieți adevărate.

2. De la părinții mei.

3. Da. Muncesc din plăcere.

4. În cele mai multe cazuri, da.

5. Niciodată. Și n-aș vrea să înlînesc astfel de ocazii.

6. Cred că tinerii „pensionari” au ajuns să fie socotiți așa pentru că au fost lăsați să aibă „motive” de a nu munci. Cu „scutirile” în mîna au trecut prin anii de școală (dacă i-au făcut) și apoi prin viață.

Îi privesc ca pe niște paraziți. Da, paraziți, cred, este cuvîntul cel mai potrivit. Ei nu și-au pus întrebarea: „Ce-o să facem toată viața?” De multe ori s-au făcut anchete, dar foarte pușini „s-au născut” a doua oară, deschizînd ochii asupra unei vieți care și-a pierdut culoarea roz a viselor copilăriei, căpătînd o culoare reală, așa cum o vedem toți cei ce știm să prețuim munca.

Anchetă realizată de

Adriana PELIN,

anul IV A

Tema anchetei viitoare :

PRIETENIA —
motiv de veșnice
întrebări
și răspunsuri

1. Oare avem nevoie de prieteni ?
2. Cum reușiți să vă dați seama că aveți de-a face cu un prieten ?
3. Credeți că realizarea a cît mai multe prietenii este un mijloc de a cunoaște oamenii ?
4. Într-o prietenie adevărată, totul este admis ? Ce anume vă poate supăra ?
5. Numiți, după părerea dv., elementele ce nu trebuie să lipsească dintr-o prietenie.
6. Între ce fel de oameni se pot realiza prietenii ?
7. Din ce motive legați prietenii ?
8. Vă temeți de realizarea unei noi prietenii ?
9. Vă afectează cu ceva ruperea unei prietenii ?
10. Vă simțiți mai bine singur ?

Întâlniri

După 25 de ani

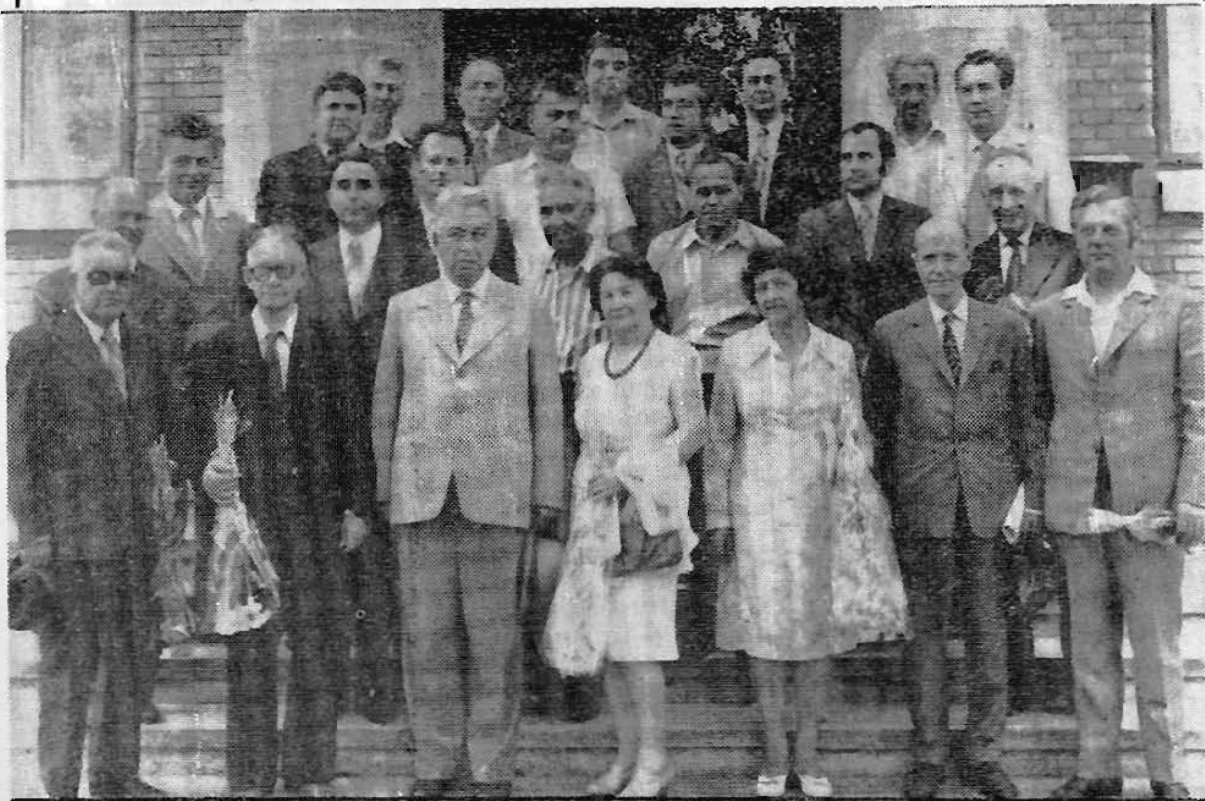
Ziua de 28 iunie 1975 a însemnat pentru foștii elevi ai Liceului „Unirea”, promoția 1950, un remarcabil eveniment.

Reuniți — după 25 de ani — în sala de clasă, fiecare din participanți a raportat dascălilor și colegilor realizările obținute la locul de muncă, în familie, în viața personală. Astfel s-a putut constata cu satisfacție faptul că toți absolvenții de acum un sfert de veac ai liceului centenar sînt oameni cu calificare superioară: ingineri, profesori, doctori, tehnicieni, mulți din ei cu munci de răspundere în diferite instituții și ministere, în aparatul de partid și de stat.

Încărcătura emoțională a acestei întîlniri a fost sporită și datorită faptului că la ea a participat un mare număr dintre minunații noștri profesori. Este vorba de profesorii Costache Diaconescu, fost diriginte la cls. a XI-a A, Gheorghe Constantin, fost diriginte la cls. a XI-a B, Dimitrie Beldie, Dumitru Popa, profesor de geografie, Ghiță Chiriac, Evdochia Ghețu, Ileana Prodan, Bălașa Ciornei, Constantin Vilcu, Dumitru Popa, profesor de desen. Folosind prilejul ce ni-l oferă „Revista noastră”, aducem și pe această cale omagiul nostru celor care ne-au asigurat o temeinică pregătire profesională și politică și recunoștința noastră pentru condițiile deosebite create școlii în România socialistă.

La revedere în 1980!

prof. Neculai CHIFAN,
absolvent al Liceului „Unirea”,
promoția 1950

Dascălii noștri

14 iunie 1975. Clopoșelul anunță încheierea cursurilor. În aceeași clipă, își încheie în chip strălucit, cariera didactică, tovarășii profesori Ioana Apostol și Mihai Stănescu, fost, timp de 18 ani, director adjunct al liceului.

În cancelarie, vie animație, flori, foarte multe flori. Se aude o voce sugrumată de emoție. Vorbește tovarășul director Neculai Chifan:

— După o îndelungată și rodnică activitate, urmează pentru dv., dragi colegi, o binemeritată odihnă. Ați lăsat urme adânci în istoria acestui vechi liceu, în sufletul miilor de elevi, pe care i-ați educat și instruit. Din toată inima, vă dorim mulți ani, sănătate și fericire!

Cu aceeași căldură, sint salutați de reprezentanții elevilor:

Mihaela Leu (clasa a VI-a B):

— În aceste momente, sentimente puternice: de dragoste, de regret, de recunoștință, de admirație se învălmășesc în sufletul nostru.

Ne domină regretul pentru că nu-i vom mai avea zi de zi, alături de noi, pe profesorii severi și apropiați, totodată, pe profesorii care ne-au ajutat să descifrăm tainele limbii și literaturii române sau ale istoriei.

Această zestre spirituală se va asocia toată viața, cu profesorii care prin strădania lor, ne-au transmis-o nouă. Dumneavoastră veți constitui întotdeauna pentru noi un exemplu de viață trăită plenar, închinată muncii și oamenilor, un exemplu de pasiune și dăruire pentru meseria aleasă, un exemplu de modul în care trebuie să muncești pentru ca generații de-a rândul să spună: „Le mulțumim din inimă profesorilor, care, cu devotament, pasiune, talent, ne-au îndrumat pașii spre frumos, spre realizări!“

Adriana Pelin și Adriana Anghelache (anul III A):

— Este o atmosferă solemnă, în care se deapănă momente unice prin valoarea lor, momente încărcate de impresii, de trăiri simțite de fiecare dintre noi și al căror echivalent în cuvinte nu-l găsim iar dacă încercăm s-o facem, ni se oprește parcă, respirația.

— După aproape două decenii de activitate în liceul nostru, două decenii de dăruire în muncă, iată că trăiți și această inevitabilă clipă care se interpune, ca o piatră de hotar, între două lumi: lumea liceului nostru, de care simțim convinși că vă despărțiți cu părere de rău, compensată însă de odihna binemeritată de care vă veți bucura.

— Acum, în clipa despărțirii, cu gândul la momentele în care erați alături de noi, în mijlocul nostru și pentru care vă mulțumim din tot sufletul.

— ...acum, vă urăm să vă bucurați din plin de zilele ce vor urma, mulțumiți fiind de rezultatele întregii dumneavoastră activități și vă rugăm să ne iertați pentru zburdănițiile noastre.

O viață
închinată
școlii

Literatură universală

MAHABHARATA

NALA ȘI DAMAYANTI

În imensitatea celor mai mult de două sute de mii de versuri ale „Mahabharatei”, foarte cunoscută (după titlu) operă a vechii Indii, care, printre textele cu caracter istoric, juridic, filozofic, mistic-religios, nu are cu literatura decît o legătură cu totul tangențială, găsim, fragmente întinse, de real interes artistic, de reală valoare, cu un conținut etern uman, care se integrează perfect literaturii. Acestea constituie primele mari contribuții pe plan universal la afirmarea artistică a omului antic. „Nala și Damayanti” este unul din aceste episoade și conține povestea emoționantă a dragostei tînărului și preașuratecului rege Nala și a frumoasei, înțelepte și înțelegătoare Damayanti. Ea este prototipul soției fidele, în stare să-și urmeze, să-și înțeleagă soțul și să-l ajute să-și depășească criza sufletească prin care trecea. Altruismul (care explică iubirea ei profundă) o face să uite de pericolele ce o amenință și se gîndește la Nala rîmas fără sprijinul ei, singur în mijlocul pericolelor reprezentate, nu neapărat, de fauna sălbatică a junglei, ci, mai ales, de cea umană a junglei sociale. Frumusețea morală a acestei femei, frumusețea și profunzimea dragostei ei constau exact în uitarea de sine, cu gîndul la soț, pe care continuă să-l iubească pentru calitățile mari pe care i le apreciază, în ciuda defectelor și slăbiciunilor pe care speră, speranță neexprimată, dar presupusă, să și le învingă. Damayanti și dragostea ei au ceva eroic: iubirea acordată pînă la capăt ajută pe partener să-și revină și să renască moral. Este aici eterna poveste a iubirii salvatoare, izvorul unei întregi literaturi. Să pomenim

toate elementele pe care le descoperim în această legendă de o frumusețe deosebită sau de interes tulburător? Reșinem numai cîteva: dialogul interior (cîntul XIX) folosit cu pricepere într-o creație a cărei elaborare se plasează, cu aproximație, prin sev. V î.e.n.; scena proricirii reîntîlnirii (pag. 66—67) conține elementul miraculos specific, într-un fel, vechii culturi indiene, pe care în literatura noastră îl întîlnim în creația lui Mircea Eliade; atmosfera de fericire paradisiacă este perfect realizată, ca și natura exuberantă a junglei subcontinentului indic, scena reîntîlnirii celor doi (cap. XXIV) și-a păstrat puterea de impresionare și astăzi. Toate acestea sînt scene, elemente, calități care fac din povestea lui Nala și a soției sale una din capodoperele literaturii universale. După G. Coșbuc, care ne-a lăsat o mică antologie sanscrită, în 1964 A. E. Baconsky tipărește primul episod în întregime din „Mahabharata”. „Arderea zeilor”. Anul 1975 ne aduce al doilea episod integral în limba română „Legenda lui Nala și a frumoasei Damayanti”. Traducerea o datorăm lui Ion Larian Postolache și Charlottei Filitti. De mulți ani, Ion Larian Postolache este preocupat de literatura lumii antice, preocupări care ne-au dat în 1973 „Texte alese din lirica sanscrită”, în 1974 „Poezia Egiptului faraonic” (în colaborare cu Ion Acsan), iar anul acesta episodul amintit din „Mahabharata”. În antologia din 1973, realizată cu aceeași colaborare a Charlottei Filitti, găsim primele cîpt cînturi din legen-

prof. I. LEC

(Continuare în pag. 465)

Cronica liceului

800 000

Toamna a venit și în acest an, la fel de bogată, îmbrăcînd cu aur viile, livezile. Merele își ascundeau obrazul îmbujorat în frunziș, iar lăstarii aplecați de povară ne îndemnau să le culegem ciorchinii cu boaba de chihlimbar.

Cînd am fost anunțați că vom merge, ca și în ceilalți ani, la cules, curtea liceului a răsunat de vocile noastre tinerești: „Uraa!”

Am pornit la muncă cu cîntecul și cu zîmbetul pe buze, cu elanul care ne caracterizează pe noi, uteciștii.

Practica de toamnă s-a desfășurat în cadrul fermelor 6, 7, 12, 13 ale I.A.S.-ului Odobești.

Am încercat să facem din fiecare din cele 18 zile de practică, zi-record. Lădițele nu conțineau să sosească la benă. În ziua de 26 septembrie, de exemplu, la ferma nr. 12 (una din fermele

fruntașe, dealtfel) s-au recoltat peste 18 000 de kg. Ferma nr. 7 a recoltat în unele zile peste 30 000 de kg. Au fost colegi care s-au întrecut pe ei înșiși: Titi Lemnaru, Costică Stanciu. Elena Cîrnicănu de la ferma nr. 12, majoritatea elevilor din anii I B, I C, I D, I E, I F, II A și II B (ferma 7).

La sfîrșitul perioadei de practică, am raportat, cu neascunsă satisfacție, că noi, elevii Liceului „Unirea”, am recoltat peste 800 000 de kg de struguri.

Am părăsit viile sărăcite de rodul bogat, îmbrățișîndu-le cu o ultimă privire șirurile drepte, care se întindeau pînă departe și promițîndu-le că vom veni și la anul, cu forțe noi.

Cornelia PRUNESCU

Isabela ANDRONIC

anul III C

MAHABHARATA

(Urmare din pag. 463)

da finisată în 1975. Fragmentele a-
celea prevesteau realizarea deosebi-
tă care este recenta traducere. Mun-
ca migăloasă, consumul de energie
și talent le bănuim a fi fost deose-
bite și îndelungi. Traducerea cerea
cunoașterea culturii indiene, a
traducerilor în alte limbi europene,
a limbii române, cerea talent și
perseverență. Charlotte Filitti și Ion
Larian Poctolache le-au dovedit cu
prisosință, traducerea lor devenind
un adevărat eveniment literar prin

mestșugita folosire a neologismelor,
prin fluența versului, care, toate
la un loc, fac lectura ușoară și plă-
cută.

Traducerea este onorată de un cu-
vînt înainte datorat marelui om de
cultură Mircea Malita și de o pre-
față semnată de Constantin Daniel
(prefațator și al antologiei din
1974). Cuvîntul înainte și prefața su-
gerează importanța efortului de-
pus și înalta apreciere la adresa ce-
lor doi traducători, care au realizat
prima versiune românească a cele-
brei legende indiene.

Istorie literară

O revistă și un pseudonim

O corespondență din Paris publicată de *Revista modernă* (an. I, nr. 14 din 21 mai 1901) sub titlul: „O serbare artistică“, înștiința că la 14 mai al aceluși an, avusese loc la „Salle des fêtes du Journal“ un festival artistic în onoarea „d-rei Hélène Vacaresco“.

Luăm cunoștință de deschiderea festivității cu o conferință a lui M. G. Rebière. Acesta, începând prin a se raporta la evoluția intelectuală „la care a ajuns de cițiva ani încoace țara noastră“ a evocat nume: Eminescu, Alecsandri, Duiliu Zamfirescu, Vlahuță, Lecca etc.

Revenind la obiect, M. G. Rebière a analizat „în mod savant“ operele Elenei Văcărescu remarcând între altele și încurajările de care s-a bucurat poeta „în copilăria ei“ din partea lui Leconte de Lisle și Sully Prudhomme.

Corespondența menționează în continuare că „Domnul Rebière ne-a citit mai multe bucăți emoționante din versurile acestui puternic talent“... Elena Văcărescu știind „să cinte pe toate coardele sufletului omenesc“. A amintit pe artiștii români ce au scris în limba franceză bine primiți în Franța, evocând și icăana Iuliei Hasdeu. Mai departe.. „D. Max¹⁾, distinsul creator al lui Ulisse și al lui Don Carlos“, a recitat din versurile poetei, festivitatea încheindu-se cu două romanțe cîntate de Nuovina²⁾.

Corespondentul revistei ține a mai preciza că volumul de poezii al Elenei Văcărescu; „Chants d'amour“ a fost încununat cu un premiu al Academiei Franceze, și că, prefațindu-și ultima sa operă: „Le Rhapsode de la Dâmbovița“, autoarea o dedica Franței și scriitorilor ei în acest chip: „Je leur en fais ici le don et je prie la France hospitalière et amie de retrouver en ces pages l'ame d'un peuple en la déclarant digne des épreuves de son passé, comme des promesses de son avenir...“

Dar, cine e acel corespondent, ce semnind **Stenio**, nu-l vom mai întilni altundeva decît tot în această revistă și anume, în numărul următor, cel de la 28 mai 1901, cînd, ne înștiințează de un concert dat la 26 mai de către Ioan Scărlătescu³⁾ la sala „Erard“.

Revista modernă apărea la București săptămînal (duminica) avîndu-și sediul pe strada Biserica Enei nr. 7, de unde va pribegi începînd cu al doilea număr și pe la alte adrese.

Numărul prim indică data de 19 februarie 1901 și nu menționează pe editor ori vreun colectiv redacțional.

Citarea numelui unora din colaboratori ne lămurește că acel periodic își propusese a exprima prin paginile sale, manifestarea unui tineret în tumult pe la începutul de secol: Dimitrie Nanu, Panait Cerna, G. Tutoveanu, I. M. Nirvan (Ion Minulescu), D. Karr (D. Karnabatt), N. N. Beldiceanu, Veturio (Zaharia Birsan) și Mihail Sadoveanu reprezentat de pseudonimele sale: M. S. Cobuz, C. Prisecaru, M. Tufan, Ilie Pușcașu.

La vreun an, mai exact la 14 martie 1902, revista primește altă titlatură: **Pagini alese**. Același profil, numai că, colaboratorilor anteriori se adăugau: Ștefan Petică, Al. Antemireanu, Ion Ciocirlan, Mihail Codreanu, I. Duscian ș.a.

Istorie literară

Întilnim — surpriză — o singură dată și pe T. Maiorescu.

Pagini alese încetează a mai apărea în februarie 1903.

Dintre colaboratorii revistei, din cei din a doua ei ipostază (1902), întilnim la Paris, în acel an, pe Al. Antemireanu. El nu semnase nimic în **Revista modernă**. Dar chiar de s-ar fi aflat de mai înainte în Franța, el n-avea timpul și nici obligația de a scrie pentru o publicație ce, ca toate periodicele de pe vremea aceea, nu plătea colaborările. Antemireanu era în primul rînd gazetar și din meseria aceasta trăia. La Paris fusese trimis al ziarului **Epoca**, obligat fiind de N. Filipescu, directorul proprietar ca, pe lângă comunicarea în țară de material informativ, să nu uite cumva de a-și neglija rubricile permanente de „note zilnice” și „tribuna literară”⁴⁾.

Amintim — în treacăt — că la acele „note zilnice” a evocat Antemireanu celebra cafenea pariziană **Cluny**, cafenea la ale cărei mese se aduna aproape zilnic în 1883, grupul de studenți români, ce scoteau revista cercului socialist de acolo: **Dacia viitoare**⁵⁾.

Dar la Paris se mai afla, tot pe atunci: Sextil Pușcariu, venit la studii, iar ca sosit încă din 1899 și adus de împătimitul de artă plastică Virgil Cioflec, pe a sa cheltuială: Șt. O. Iosif.

— „Vino cu mine la Paris, unde poți sta cît îți place. Aș vrea să-ți dau ocazia să vezi lumea mare”⁶⁾.

Poetul putea fi văzut seară de seară fie la **Cluny** în tovărășia proaspătului său prieten Dimitrie Anghel (ce n-a semnat nimic la revista în cauză), fie la cafeneaua **Closerie de lilas**, ori la braseria **Chaletet** alcătuiind o plăcută societate de compatrioți, purtați pe acele meleaguri de canoanele unor studii, ori aduși de alte îndemnuri.

În afară de cei citați mai înainte, nu lipseau pictorii: Ștefan Popescu, Kimon Loghi, Ipolit Strîmbu, G. Petrașcu, Basarab.

Șt. O. Iosif a rămas la Paris⁷⁾ pînă la jumătatea anului 1901. A revăzut țara în octombrie, după ce, răstimpul iulie-august l-a folosit dînd raite prin Germania stăruind mai îndelung la München și Neuburg⁸⁾.

Sintem îndrituiți deci — aceste împrejurări expuse — să admitem că nimeni altul decît numai Șt. O. Iosif e cel ce se identifică prin **Stenio**. Era un pseudonim ocazional ce consemna celor de acasă unele prezențe românești în fremătinda cetate a Senei. Și care, ținea totodată, să rememoreze perseverența activitate a unei compatrioate, misionară mai tîrziu, a cauzei românești pe lângă Liga Națiunilor.

Un pseudonim descifrat ce punctează și un moment din viața poetului. Iar dacă **Stenio** îl derivăm din ȘTE(fa)NIO(sif), orice dubiu e înlăturat.

Mihail STRAJE

1) **Eduard Max** (De Max), artist dramatic născut la Iași în 1869. Societar al Comediei Franceze. Moare și e înmormîntat la Paris în 1927.

2) **Nouvina** (Margareta Iamandi) cîntăreață de prestigiu (n. 1865, Iași).

3) **Ioan A. Scărlătescu** (1872—1922), compozitor. A scris și versuri publicate de **Convorbiri literare** (1893).

4) **Apriliiana Mediana**: v. prefața la vol.: „Din vremea lui căpitan Costache” — roman — de Al. Antemireanu (Buc. 1937).

5) **Dacia viitoare** (1 febr. — aprilie 1883 la Paris; apoi la Bruxelles: 15 aprilie — 15 august 1883).

6) **Sextil Pușcariu**: „Călare pe două veacuri” (Buc. 1963 — p. 191—192).

7) Pentru timpul petrecut de Șt. O. Iosif la Paris sînt de cercetat și scrisorile adresate pe atunci de poet prietenului său Coriolan Stănuțescu (s-au cunoscut în toamna anului 1897 la **Berăria Cooperativa**), scrisori publicate de acesta în **Epoca**, într-o serie de foiletoane începînd cu data de 1 februarie 1923.

8) **Sextil Pușcariu**: Șt. O. Iosif (**Luceafărul**, nr. 15—16/1933).

Colțul vechilor colaboratori

A 13-A TOAMNĂ

Cînd pămînturile nu vor mai părea parcă rănite de apusurile și răsăriturile de soare, cînd căldura se va topi în umezeală și frig, cînd natura va prinde un strat întins de rugină, atunci totul se va numi toamnă.

Și iată că printre picăturile de ploaie reci ca niște fiori de teamă, se zărește toamna noastră, cu fața-i încruntată și mohorîtă de pămînt dezgolit, cu părul de frunze purtate de vînt, cu ochii de cer cenușii și cu lacrimi de ploaie.

Toamna e o catedrală gotică cu sulțelul de piatră, de răcoare și întunecime, în care omul intră și se simte pesimist, își adună clipele trecutului și își spală fața în plînsul neîntrerupt al norilor.

Acum e timpul celor douăsprezece toamne, care, într-o horă a lor, au format pentru mine a 13-a toamnă lipsită de școală și clopoțel, de colegi și profesori, de catalog și note, de tot ce-a fost mai frumos și mai tînăr dintr-o viață de om.

A 13-a toamnă îmi cunoaște interiorul suiletesc de la toamna școlarului de 7 ani și pînă la toamna liceanului de 18 ani, ea este o fărîmă din gîndirea și inima mea, din întreaga mea ființă; o simt și-mi aparține.

Ca întotdeauna, și anul acesta toamna a avut un 15 septembrie, dar banal și trecător, o zi în care am rețrăit cu nostalgie douăsprezece amintiri legate ca într-un film de lung metraj în care protagoniste am fost eu și școala, în care și-au jucat cu adevărat rolul buna mea învățătoare și îngăduitoarea mea dirigintă.

Și numai această zi de jumătate de septembrie, cînd n-am mai zîmbit soarelui și lumii, îmbrăcată în uniformă, m-a trezit la adevăratul meu nume de fostă elevă și fostă colaboratoare a revistei.

De aceea e timpul toamnei mele triste, e toamna amintirilor.

E toamnă iar și va mai fi...

Carmen GRIGORAȘ

● ECOURI

(Urmare din pag. 464)

cuință a lui G. Călinescu soției scriitorului: Alice Vera Călinescu. Sint acolo date și precizări care interesează în cea mai mare măsură istoria literară, și a căror consemnare constituie, în aceeași măsură, dovada obiectivei prețurii a colectivului de redacție coordonat de prof. Petrache Dima. Din sumar mai cităm articolul despre „România liberă” ilegală materialul consacrat eroilor focșăneni ai războiului pentru independență, cercetările de istorie literară privind-i pe Duiu Zamfirescu, Cezar Petrescu etc. Pentru a ilustra în plus preocupările culturale, impletite cu practica, cităm și anunțul de pe a doua pagină a copertii: „În curînd pe ecrane, un serial Colecții și colecționari. Episodul I vă prezintă Colecția acad. Șerban Cioculescu — film realizat de cercul școlar de bibliofilie de pe lângă Liceul „Unirea” în colaborare cu „Revista noastră”, cineclubul „Astral” și Intreprinderea cinematografică a județului Vrancea. Redactor: prof. Petrache Dima; consultant științific: dr. Corneliu Dima-Drăgan de la Universitatea din București; imaginea: Iulian Zegrea; montajul Rely Kuhn; Ilustrația muzicală: Teodor Coman.

CRONICA, nr. 25 (490),
din 20 iunie 1975

● Numărul din 11 iulie a.c. al hebdomadărului ieșean „Cronica”, prezintă cititorilor săi „Revista noastră”, publicație a elevilor Liceului „Unirea” din Focșani.

Coloanele „Cronicii” dedicate elevilor focșăneni cuprind: articolul prof. Petrache Dima despre „Un cerc literar: I. M. Rașcu și o publicație „Revista noastră”, poezia de debut a lui V. I. Popa, versurile elevilor Constanța Tazlău și Virgil Pănaît, notele de drum ale Adrianei Chiru și însemnările aforistice ale lui Maricel Popa de la același liceu.

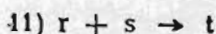
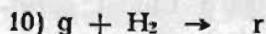
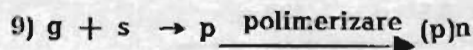
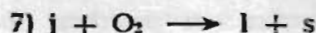
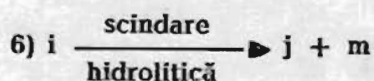
Prezentarea înregistrează, după opinia noastră, maturizarea deplină a publicației elevilor focșăneni.

MILCOVUL nr. 1 552,
din 19 iulie 1975

ECOURI ●

Chimie

PROBLEMĂ

Se cere să se identifice substanțele a, b, ..., z, știind că:

— „k” este substanța elementară ai cărei atomi au configurație electronică: $1s^2 2s^2 p^6 3s^2 p^4$;

— „l” este un gaz toxic, folosit drept gaz de luptă în timpul primului război mondial;

— „m” este compusul organic cu compoziție: 26,08% carbon, 4,34% hidrogen, 69,58% oxigen și densitatea vaporilor în raport cu gazul „v” este 2,7059;

— „z” este primul compus organic sintetizat în laborator.

Todorașcu MARIAN
anul IV B

PRIORITĂȚI ROMÂNEȘTI ÎN CHIMIE

1856 — La Rîvnov, lângă Ploiești, se construiește prima instalație din lume pentru rafinarea și distilarea petrolului. Autorul acestei premiere mondiale, Teodor Mehedințeanu, la îndemnul lui Alexe Marin, cel dintâi profesor de chimie din Țările Române, cercetează mai întâi petrolul din puțurile de la Păcurești, reușind să-l distileze cu ajutorul unui alambic folosit de farmacistul curții domnești pentru a extrage esențe de flori.

1908 — An de cotitură în chimia petrolului. Chimistul Lazăr Edeleanu, fost asistent al doctorului Istrati și chimist la Institutul geologic, descoperă proprietatea SO_2 lichid de a dizolva selectiv hidrocarburile aromatice din petrol. El a instituit un procedeu (numit „procedeu E”) de rafinare a uleiurilor de calitate superioară, cum sînt cele de avion.

1930 — Profesorul Gheorghe Longinescu (originar din Focșani) de la Universitatea din București, lucrînd în domeniul chimiei fizice, stabilește o relație între temperaturile de fierbere ale lichidelor organice, densitatea lor și numărul de atomi din moleculă; relația, cunoscută în literatura de specialitate sub numele de „FORMULA LONGINESCU” permite calculul gradului de asociație și al greutateții moleculare a lichidelor pure.

1936 — Anul unei alte premiere mondiale; prima instalație de fabricare a amoniacului sintetic în care hidrogenul se obține din gaz metan, construită la Tirnăveni.

Aurelia PANAETE
Carmen VILCU
Marius BOICU
anul IV B

Matematică

PROBLEME PROPUSE

Să se arate că :

a) $197519751975^2 - (200120012001 - 81608160816)^2 = (199919991999 - 41904190419)^2$.

b) $x_1 999999999999 - x_1 aaaaaaaaa + x_2 bbbbbbbbbbbbbbb$, unde x_1 și x_2 sînt soluțiile ecuației: $x^2 + x + 1 = 0$, iar $a = 1,2,4,5,7,8$ și $b = 3,6,9$

c) legea de compoziție: $x T y = xy - 5x - 5y + 30$, determină pe $R - 5$ o structură de grup.

Mihai TEODOR

anul II B

Liceul de mecanică nr. 1 Focșani

CURIOZITAȚI

Se știe că numărul π este transcendent cu numărul irațional care nu poate fi soluție a unei ecuații cu coeficienți raționali, deci conține la partea zecimală a sa un număr nesfîrșit de cifre. Pentru memorarea lui s-au alcătuit în diferite limbi, fraze, poezioare, zicale. Cea care deține recordul în materie este însă o strofă în limba franceză:

„Que j'aime à faire apprendre un nombre utile aux sages!
Immortel Archimède, artiste

ingénieur,
Qui de ton jugement peut peser la valeur?
Pour moi ton problème est de pavils avantages”.

De reținut că un singur cuvînt în plus ar marca recordul absolut peste care nimeni n-ar mai putea adăuga alte cuvinte — dar nu pentru că odată cu a 31-a zecimală s-ar încheia șirul zecimalelor lui π , ci pentru că a 32-a zecimală este un zero, primul zero!

Nu de mult, un calculator programat în S.U.A. a calculat în 8 ore „primele” trei sute de mii de zecimale ale lui π . De reținut că primele zece mii au fost calculate în numai 10 minute.

Cu 35 zecimale exacte arată astfel:
— 3,1415926535 89793 23846 26433 83279 50288.

Greșeală. Că 2 kg au 2000 g reprezintă un adevăr indiscutabil. La fel 0,5 kg au 500 g. Dacă scriem aceasta sub formă de egalități (pe care în baza unei teoreme, dacă le

înmulțim membru cu membru obținem tot o egalitate) avem:

$$2 \text{ kg} = 2000 \text{ g}$$

$$0,5 \text{ kg} = 500 \text{ g}$$

1 kg = 1 000 000 g Ciudat rezultat. Unde e greșeala?

*

Într-un gram de materie sînt 6×10^{23} protoni adică mai mulți protoni decît sînt picături de apă în Atlantic și Pacific la un loc. Masa Pămîntului este $5,9 \times 10^{27}$ grame. Așadar Pămîntul conține $5,9 \cdot 6 \cdot 10^{23}$ protoni. Universul conține cam 10^{23} galaxii care fiecare (minimal vorbind) conține materie cam cît în 10^{23} sori. Știînd că masa Soarelui este de $2 \cdot 10^{33}$ grame ar rezulta că în Univers sînt 10^{23} protoni. Dincolo de aceste cifre, un amănunt deosebit de interesant. În antichitate, Arhimede și-a propus să calculeze numărul de „fire de nisip” (sau „fire de praf”) din Univers. După socotelile marelui savant, în tot Universul s-ar găsi cam 10^{23} „fire de nisip”. Deci fizica modernă (nucleară), savanții secolului XX, astronomia înzestrată cu foarte puternice telescoape și instalații radar (e vorba de determinarea numărului de 10^{12} galaxii) au găsit că în Univers sînt 10^{23} protoni în timp ce Arhimede obținuse 10^{23} „fire de praf”. „Coincidență?”.

(Bibliografie: H. R. Radin, T. J. Radin „Recreații matematice”)

Vasile CASTU
anul II A

Matematică

Să se demonstreze identitatea :

$$\frac{\frac{2 - 2 \cos 2\alpha + 2 \sin 2\alpha}{1 + \cos 2\alpha + \sin 2\alpha}}{1 - \left(\frac{1 - \cos 2\alpha + \sin 2\alpha}{1 + \cos 2\alpha + \sin 2\alpha} \right)^2} = \frac{2 \frac{\sin \alpha}{\cos \alpha}}{\cos 2\alpha - \cos^2 \alpha} \cdot \frac{1}{1 - \sin^2 \alpha}$$

Vasile CASTU
anul II A

Se dau două drepte (d_1) și (d_2) perpendiculare în A. Pe (d_1) se ia o lungime $AB = 4$ l iar pe (d_2) $AC = 2$ l. Se duce un cerc cu raza 1 tangent celor două drepte. Din B se duce tangenta D la cerc care întâlnește pe (d_2) în E.

Să se demonstreze că $\triangle ABC$ este asemenea cu $\triangle DOE$.

Adrian LUNGU
anul IV A

PARADOXURI

Cuvîntul paradox (para-contra și doxa — părere) înseamnă o părere logică dar absurdă, contrară unui adevăr acceptat. Iată un paradox din fizica lui Aristotel (384-322 î.e.n.) formulat de Zenon din Eleea;

Achile și broasca țestoasă. Degeaba aleargă Achile cel iute de picior ca să prindă broasca țestoasă! Cînd a început alergarea, broasca țestoasă era cu 100 de pași înaintea lui Achile și în timp ce Achile a făcut acești 100 de pași, broasca a făcut un pas, dar în timp ce Achile a făcut acest pas și broasca țestoasă a făcut o sutime de pas, etc. Admițînd că dreapta se divide la infinit, Achile nu va putea parcurge

acest număr infinit de distanțe într-un timp finit!

Privind un alt paradox vom observa că Achile n-ar ajunge broasca țestoasă chiar dacă aceasta ar sta pe loc:

Astfel, orice punct din spațiu este imposibil de atins, deoarece distanța dintre mobil și acel punct, pe măsura parcurgerii ei va scădea progresiv, ajungînd la numere infinite mici, cu număr infinit de mare de zecimale, însă neputînd ajunge la 0. Ex.: 1 m; 0,1 m; 0,01 m, ... 0,00... 0,1 m ș.a.m.d. pînă la infinit.

Dan Dorian ANTON,
anul II A

Măsurarea rezistențelor și a condensatoarelor

Deschidem, în acest număr, un nou ciclu, cel al aparatelor de măsură, care îl urmează pe cel al automatizărilor încheiat în numărul trecut.

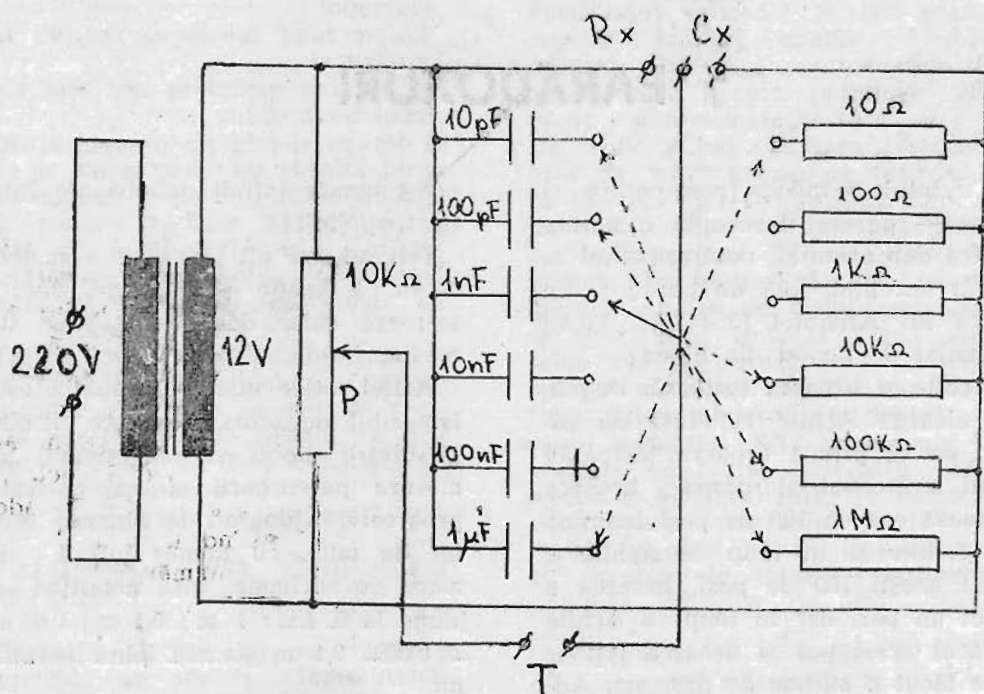
Măsurarea rezistențelor și a condensatoarelor pe care o prezentăm se bazează pe compararea prin puntea cu fir.

Schema aparatului nostru este prezentată în figură. Alimentarea este constituită dintr-un transformator, care poate fi și de sonerie. Pentru o mai bună precizie a măsurării, tensiunea poate fi de 12 V. Precizia punții depinde în mare măsură și de valoarea exactă a pieselor folosite. Potentiometrul P este un potențiomtru liniar. La bornele T se va conecta o cască de 1000—2000 ohmi. Puntea are mai multe domenii de măsură: de la 0—10, 10—100, 100—1 K, 1K—10 K, 10 K—100 K, 100 K—1 M pentru rezistențe și 1—10 pF, 10—100 pF, 100 pF—1 nF, 1—100 nF

și 100 nF—1μF pentru condensatoare. Aparatul va fi introdus într-o carcasă pe al cărei panou vor fi plasate cele trei bușe unde vor fi așezate Rx și Cx — rezistențele, respectiv condensatoarele de măsurat. Pe panou se mai scoate axul potentiometrului P care va avea un ac indicator. Sistemul de comutare poate fi cu claviatură sau cu borne. În dreptul fiecărei poziții e trecut factorul de multiplicare. Scala potentiometrului are valori de la 0,1 la 10.

Modul de lucru este următorul: se pune rezistența sau condensatorul de măsurat la bornele respective, se rotește butonul potentiometrului până încetează sunetul din cască. Valoarea indicată de potențiomtru înmulțită cu factorul de multiplicare ne dă valoarea piesei de măsurat.

Gabriel DULCU,
anul IV A

Memoria oraşului

Omagiu celebrului constructor, Anghel Saligny (1854-1925), fost elev al Liceului „Unirea”, cu prilejul împlinirii unei jumătăţi de veac de la moartea sa.

Casa părintească a lui Anghel Saligny, din Focşani, str. Simion Bărnuţiu, 9

Șarje

prietenești

B. LOLA,

fost elev al Liceului „Unirea“

VA PREZINTĂ PE

prof. Neculai CHIFAN

prof. Vasile PETRACHE

prof. Victor RENEA

avocat Eugen RĂDESCU

COORDONATOR : prof. Petrache DIMA

COLECTIVUL REDACȚIONAL :

prof. Valeria POPESCU

Adriana PELIN

Aurelia PANAETE

Georgeta BOGDAN

Mihaela POPESCU

Cornelia IACOB

Doina NEAMȚU

Cornelia PRUNESCU

Doinița RUMEGA

Isabela ANDRONIC

Adrian GROZEA

Adrian LUNGU

Gabriel DULCU

Tiberiu DIMA

Vasile CAȘTU

FOTOGRAFI :

Nicolae MOLDOVEANU

Adrian GROZEA

Tiberiu DIMA

TEHNOREDACTARE :

Marius VALENTIN

PAGINATOR :

Iordache MATEI

LINOTIPIȘTI :

Cezar COJOCARU

Petrică HREANU

MAȘINIST TIPĂRITOR :

Ion COJOCEA

REDACȚIA : LICEUL „UNIREA“ FOCȘANI

Str. Cezar Bolliac nr. 15 ; telefon 1 56 59

Tiparul: Întreprinderea poligrafică Bacău
Subunitatea Focșani

- **REPUBLICA, ANUL XXVIII**
 „Anotimp comunist”
 „Nume de dor”
 de Virgil PANAIT
 „Patria”
 de Constanța TAZLĂU
 „Astăzi elevi, mâine constructori de
 nădejde ai comunismului!”
 de Gabriela BULMEZ, Mirela BANCIU,
 Aurelia PANAETE, Paula POPESCU,
 Doinița RUMEGA
- **DEBUT**
 „GALAȚI — oraș al candorii și
 inocenței copilăriei”
 de Nicu BRUMA
 „Zbor”
 de Dumitru PETRIȘOR
 „Vis”
 de Cornelia IACOB
- **FOȘTI ELEVI AI LICEULUI**
 Mihail STERIADE: „fi iubesc din
 toată inima!”
 interviu realizat de
 prof. P. DIMA
- **NOTE DE CĂLĂTORIE**
 „Măreția unei culori”
 de Adriana PELIN
 „200 de km în inima Vrancei”
 de Tiberiu DIMA
- **PRIETENII REVISTEI**
 „Autografe Lucian Blaga”
 de Nicolae SCURTU
- **LIMBĂ ȘI STIL**
 „Cultură și limbaj”
 de prof. univ. dr. Gh. BULGAR
- **ISTORIE LITERARĂ**
 „O revistă și un pseudonim”
 de Mihail STRAJE
 „REVISTA NOASTRĂ”
 ÎN CONȘTIINȚA TIMPULUI
- **ANCHETA „REVISTEI
 NOASTRE”**
 „Munca”
 anchetă realizată de
 Adriana PELIN
- **CARTEA RARĂ**
 „Lepturariu rumânesc”,
 prezentare de Mihaela POPESCU și
 Georgeta BOGDAN
- **LITERATURĂ UNIVERSALĂ**
 „Mahabharata”,
 prezentare de prof. I. LEU
- **VRANCEA LITERARĂ**
 „Scriitori focșăneni de altădată”
 de Ion Larian POSTOLACHE